

Finnish
Perseverent
63-0802

William Marrion Branham

“... päivinä, jolloin seitsemännen enkelin ääni kuuluu ...” Ilm. 10:7

Hellittämätön

Chicago, IL, USA

2.8.1963

Esittely

William Branhamin merkittävä palvelustehtävä oli Pyhän Hengen vastaus Raamatun kohtien Mal. 4:5-6, Luuk. 17:30 ja Ilm. 10:7 profetioihin. Tämä maailmanlaajuinen palvelustehtävä on ollut monien muiden Raamatun profetioiden huipennus ja Jumalan Pyhän Hengen työn jatke tänä lopunaikana. Tästä palvelustehtävästä on puhuttu Kirjoituksissa valmistamaan ihmiset Jeesuksen Kristuksen toista tulemusta varten.

Rukoilemme, että painettu Sana tulisi kirjoitetuksi sydämeesi, kun luet tätä saarnaa rukoillen.

Yli 1100 William Branhamin saarnaa on ladattavissa tai tulostettavissa ilmaiseksi ääninauhoina ja kirjasina useilla eri kielillä osoitteesta www.messagehub.info.

Tätä kirjaa voidaan kopioida ja jakaa eteenpäin mikäli se kopioidaan sellaisenaan, ilman muokkaamista ja jaetaan ilmaiseksi.

²⁵¹ Hyvä on, kysymys on siitä, että sinä olet todella, tuo vaikeus on, että sinä kärsit hermoromahduksesta. Sinulla on jonkinlaista henkistä sekavuutta mielessäsi. Se on ahdistus Saatanalta. Tämä on jatkunut jonkin aikaa. Se on saattanut ruumiisi heikkenemään. Sinä olet hyvin huonossa kunnossa. Tämän johdosta, koko perheesi on hajoamaisillaan. Herra, sinä olet odottanut sanaa, etkö olekin? [Veli sanoo: "Kyllä."] Otatko minun sanani? ["Kyllä otan."] Silloin, Jeesuksen Kristuksen Nimessä, minä lähetän sinut kotiin, ollaksesi terve. Tuo perkele tuli ulos!

²⁵² [Seurakunta iloitsee.] Uskotteko te? ["Aamen."] Uskotteko? ["Aamen."]

²⁵³ Pankaa nyt kätenne toistenne päälle. Haluan nyt teidän rukoilevan kanssani.

²⁵⁴ Herra Jeesus, Sinun suuri jumalallinen Läsnäolosi, ei ole ketään, joka voisi epäillä. Jokainen tietää, että Sinä olet täällä. He tietävät, että se olet Sinä, anna heidän nyt olla itsepintaisia. Anna näiden Herra, jotka... näiden ilmeiden, niitä oli koko jonontäysi, kuusitoista tässä jonossa ja joitakin siellä kuulijakunnassa, se ylittää kaiken mitä kukaan ihminen täällä maan päällä voisi itse tehdä. Kukaan maallinen ihminen ei voisi tehdä näitä asioita, ellei Jumala olisi siellä. Me tiedämme sen. Kuinka täydellistä, kuinka tarkkaa! Minä rukoilen Sinua, Isä, antamaan ihmisten nähdä tämä ja antamaan heidän nyt olla hellittämättömiä. Heillä on kätensä toistensa päällä ja heidän sydämissään sykkii, ylhäinen, kuninkaallinen Jeesuksen Kristuksen Veri, uskon kautta, vetäen toinen toiseltaan.

²⁵⁵ Ja nyt, Herra, kuule palvelijasi rukous. Sinun palvelijanasi, minä tuomitsen jokaisen sairauden, jokaisen taudin, mitä on ylösnousseen Kristuksen Jumalallisessa Läsnäolossa. Irrottakoon perkele otteensa. Voikoon jokainen sotilas nyt, miekkansa ollessa lukittuna Saatanan epäilystä vastaan, hellittämättömällä uskolla, nousta ja työntää tuota miekkaa, kunnes se osuu perkeleen sisimpiin osiin, ja ajaa hänet täydellisesti pois. Suo se, Jeesuksen Kristuksen Nimessä.

²⁵⁶ Jos uskotte sen, jos vastaanotatte sen, te olette kaikki parantuneet. Uskokaa se, Jeesuksen Kristuksen Nimessä.

Hellittämätön

¹ Kiitoksia. Kumartakaamme nyt sitten päämme rukoukseen.

Taivaallinen Isämme, Me olemme kiitolliset tästä uudesta mitä hienoimmasta tilaisuudesta esitellä Chicagon kaupungille Jeesuksen Kristuksen Evankeliumia, näille valituille, jotka odottavat vanhurskaan Kristuksen Tulemusta. Me rukoilemme, taivaallinen Isä, että kun me lähdemme tänä iltana, että meidän sydämemme voisivat olla, niin kuin noiden, jotka tulivat Emmauksesta sanoen: "Eivätkö sydämemme palaneetkin sisimmässämme, kun Hän puhui meille matkan varrella?"

² Me odotamme Sinun tulevan pian, Herra, ottamaan meidät suureen Valtakuntaasi, tämän tuolle puolen, missä ei enää tule olemaan murhetta tai kuolemaa, siellä ei enää tule olemaan pitkiä rukouskokouksia, eikä enää rukoilemista lävitse ihmisten kanssa, se kaikki on oleva ohitse silloin. Ja me olemme menevä sisälle Herran iloihin, josta me Jumalan armosta tunnemme olevamme osalliset, Jeesuksen Kristuksen kautta. Suo nämä asiat, Isä.

³ Ja jos siellä on yhtään siementä, joka on ollut ihmisten sydämissä, eikä vielä koskaan ole tullut Elämään, voikoon jotakin olla tehty tänä iltana, joka elävöittää tuon Elämän, Herra, käsittämään tämän lopunajan Sanoman, jossa me elämme.

⁴ Siunaa saarnaajia täällä Chicagossa. Siunaa liikemiehiä, Isä. Ja huomisaamun aamiaista varten, oi Jumala, anna minulle jotakin sanottavaa, joka tulee kiihottamaan noita miehiä, heidän sydämiään. Suo se, Isä. Auta meitä sitten huomenillalla, siellä Lane Techillä. Ja sunnuntaina, kaksi kokousta, jälleen täällä. Suo se, Herra. Voikoon sielut pelastua, ihmiset parantua, Jumalan Valtakunta olla korotettu, Herra. Me pyydämme sitä Jeesuksen Nimessä. Aamen.

Istuutukaa.

⁵ [Veli Branham kysyy veli Johnsonilta: "Onko sinulla tuo laulu aamuksi?"]

⁶ Olin iloinen puhuessani veli Vaylen kanssa täällä vain muutama hetki sitten. Olin itse tullessani vähän myöhässä.

⁷ Ja tiedän, että on kuuma. Mutta kuvitelkaa vain istuessanne siellä, mitä se on sitten tulla tänne ylös, näettehän. Ja, mutta me olemme aina iloisia ollessamme täällä, ei väliä, missä tilassa se on. Ajatelkaa vain, kuinka meidän Herramme päivinä siellä Palestiinassa, kun aurinko paahtoi kuumasti, ja Hänen kurkkunsa oli ärtynyt, Hänen seistessään siellä todella heikossa kunnossa, saarnaten ja parantaen sairaita. Hän on aivan sama tänään niin kuin Hän oli silloin. Hän yhä tuntee samalla tavalla. Ja se on, että Hänen armossaan on riittävästi kaikkeen, mistä meillä on tarve.

⁸ No niin, tämä on se ilta, että yritän panna nämä kolme iltaa sairaiden puolesta rukoilemiseen, sairaista puhumiseen, rukoilemiseen sairaiden puolesta. Nyt, toisilla kerroilla puhun eri tavalla, pelastuksesta. Koska, minulla on kaksi kokousta kunakin päivänä, näettehän, enkä voi... Jos saarnaan kovasti, täytyy minun syödä. Ja, jos syön, en voi pitää tämän kaltaisia kokouksia, näettehän. Ja minun täytyy... Eikä minulla voi olla kahta kokousta päivässä, niin että yksi niistä on parantamiskokous. Se vain... kun on täynnä ruokaa, menee verenne vatsaan, sulattamaan ruokaa, ja silloin aivonne eivät toimi aivan oikein sillä tavalla.

⁹ Niinpä minä sitten ajattelin, että tänä iltana me luopuisimme siitä sairaiden puolesta rukoilemisesta. Sanoin Billylle. Uskon hänen sanoneen, että hän... Antoiko hän rukouskortteja, tietääkö kukaan? [Seurakunta sanoo: "Kyllä."] Hyvä on sitten, tulemme ottamaan heidät niin nopeasti kuin voimme. Ja olkaamme nyt kunnioittavia ja kuunnelkaa tarkasti. Ja sitten rukousjonossa, tulkaamme kaikella kunnioituksella, niin kuin vain osaamme, uskoen, että Jumala on täällä parantamaan meidät.

¹⁰ Me olemme nyt hyvin kiitollisia näyistä. Minun palvelustehtäväni on keskittynyt sen ympärille, suunnilleen tähän hetkeen asti; ja nyt odotan minä hetkenä tahansa, jotakin muuta tulevan, joka on tulossa. Se mikä jotenkin heikensi minua vähän, oli tämä viime viikko.

¹¹ Me olemme tulleet kotiin Arizonasta, ja menemme suoraan takaisin Arizonaan, maanantaina. Ja sitten, kotona ollessani, minulla on ollut ihmisiä, jotka ovat odottaneet henkilökohtaista haastattelua siinä jonossa kolme tai neljä vuotta, Texasista, Arkansasista ja kaikkialta ympäri maata, he ovat odottaneet noita henkilökohtaisia haastat-... Siinä te löydätte todellisen asian. Te vain otatte yhden henkilön ja istutte yhdessä, ja sitten Pyhä Henki vain liikkuu ja paljastaa.

²⁴¹ Näyttää hyvältä ja voimakkaalta. Uskotko Jumalan voivan parantaa vatsavaivan, ja että Hän tekee sinut terveeksi? Mene, syö. Jeesus Kristus parantaa sinut?

²⁴² Jos Kristus ei kosketa sinua, täytyy sinun kuolla, ja sinä tiedät sen. Kyllä. Mutta Jumala voi ottaa jokaisen syövän perkeleen, Hän voi tappaa tuon asian ja tehdä sinut terveeksi. Uskotko sen? [Sisar sanoo: "Minä uskon."] Mene, usko se. Jeesuksen Kristuksen Nimessä, voit mennä ja tulla terveeksi.

²⁴³ Sinä et kävele sillä tavalla juuri nyt, mutta sinulla on nivelreuma. Sinulla on myös pieni sydänvika, vähäistä puristusta sydämen ympärillä. Jeesus Kristus tekee sinut terveeksi, jos uskot sen. Uskotko sinä? Mene iloitte, sanoen: "Kiitoksia, Herra", ja tule terveeksi.

²⁴⁴ Uskotko, että Jumala voi parantaa selkäsi ja tekee sinut terveeksi? [Sisar sanoo: "Aamen."] Hyvä on, mene suoraan eteenpäin, sanoen: "Kiitos Sinulle, Herra." Kyllä. Oikein.

²⁴⁵ Uskotko Jumalan voivan ottaa sen... antaa sinulle verensiirron ja ottaa tuon sokerin pois ja tehdä sinut todella uudeksi henkilöksi? Uskotko sen? Jumala siunatkoon sinua. Mene matkaasi iloitte, sanoen: "Kiitoksia Sinulle, Herra. Minä uskon."

²⁴⁶ Uskotko, että Jumala voi ottaa tuon kasvaimen pois ja tehdä sinut terveeksi? [Sisar sanoo: "Kyllä."] Mene suoraan eteenpäin, iloitte.

²⁴⁷ Jumala voi parantaa nivelreumasi ja oikaista selkäsi, tehdä sinut terveeksi. Uskotko sen? Jatka matkaasi, iloitte, ja usko.

²⁴⁸ Uskotko minun olevan Hänen profeettansa? Minä en tunne sinua; Jumala tuntee sinut. Sinä olet itsekkin sairas, mutta sinun suuren kiinnostuksesi kohde on joku muu, kaksi sairasta ihmistä, todella sairaita, syöpä, kuolemassa. Usko koko sydämelläsi. Ota ne, laske se sen päälle, usko ja älä epäile. He ovat tuleva terveiksi, jos uskot sen. Usko.

²⁴⁹ Hyvä on, herra. Uskon, että sinä olet yksi saarnaajista, joka istui täällä puhujanlavalla. Jos on kysymys siitä, että tuntisin sinut, en tunne. Jeesus Kristus tuntee sydämesi. Hän tietää, mitä ihmisessä on. Uskotko sen? [Veli sanoo: "Kyllä uskon."] Jos Jumala tulee kertomaan minulle, mikä vaivasi on, oletko silloin valmis? ["Kyllä."]

²⁵⁰ Te saarnaajat tunnette tämän miehen, uskoisin? [Joku sanoo: "Veli Turner."] Kyllä, hyvä on, te tunnette hänet.

kurja, tietämätön henkilö, jolla on vain kansakoulusivistys? Eikä väliä, vaikka minulla olisi kuinka paljon koulusivistystä, en kuitenkaan voisi tehdä sitä. Se on paradoksi. Mikä se on? Se on Jumalan Voima. Ettekö te voi nähdä sitä, ystävät? Ettekö voi rikkoa tuota kuorta pois ympäriltänne?

²³⁵ Tässä on eräs nainen. Kuulkaahan. En ole koskaan nähnyt tuota naista. Raamattu on tässä edessäni, en ole koskaan elämässäni nähnyt tuota naista, niin pitkälle kuin tiedän. Mutta elämäänsä hän ei voisi kätkeä. Oikein. [Sisar sanoo: "Oi, halleluja!"] Aamen. ["Halleluja!"] No niin, ei siksi, että hän sanoo "halleluja", tekopyhät voivat sanoa sen, mutta tämä nainen on kristitty. Hän on uskovainen. ["Oi, halleluja!"]

²³⁶ Ja, jos minä tulen kertomaan sinulle, Jumalan armosta, tuntien seitsemän Simsonin palmikkoa, mikä sinun vaivasi on, niin tuletko uskomaan minua? Tuleeko kuulijakunta uskomaan? [Seurakunta sanoo: "Aamen."] Hän on tietävä onko se oikein tai ei.

²³⁷ Ensimmäinen asia, sinä kärsit korkeasta verenpaineesta. Sinulla on myös sokeritauti. Sinulla on hermostollinen tila ja sinulla on jotakin vialla päässäsi. Se on tutkittu. Sinulla on kasvain päässäsi, se on tarkalleen oikein, ja sinä tiedät sen merkitsevän kuolemaa, ellei Jumala kosketa sinua, tai tee jotakin. Onko se oikein? Voikoon Taivaan Jumala, joka on seisomassa läsnä nyt... Tule tänne, anna minun laskea kädet päällesi. "Minä tuomitsen tämän perkeleen. Jeesuksen Kristuksen Nimessä, lähteköön se." Jumala siunatkoon sinua. Mene nyt matkaasi iloiten. Aamen.

²³⁸ Uskotteko te? Te sanotte: "Sinä katsoit häntä suoraan kasvoihin." Teidän ei tarvitse katsoa häntä kasvoihin. Kuulkaahan, voin katsoa tämän naisen kasvoihin. Nyt te sanotte: "Hän on ylipainoinen." Se on totta. "Se on kilpirauhanen." Niin se on. Mutta sitä se ei ole, se ei ole se, minkä puolesta hän haluaa rukoiltavan.

²³⁹ Hänellä on naistenvaiva, vuoto, jonka puolesta hän haluaa rukousta. Onko se oikein, rouva? [Sisar sanoo: "Kyllä, Halleluja!"] Se jätti sinut nyt. Mene matkaasi, iloiten, sanoen: "Kiitos Sinulle, Herra."

Vain uskokaa.

²⁴⁰ Anemia. Uskotko, että Jumala voi parantaa sinut? Sano: "Kiitos Sinulle, Rakas Jeesus." Jatka suoraan eteenpäin, sanoen: "Ylistys Herralle", ja usko.

¹² Eräs pieni outo asia tapahtui tässä yhtenä päivänä. Minulla oli noin viisitoista, luulisin, tai kaksikymmentä heitä yhtenä päivänä. Ja istuessani työhuoneessani varhain tuona aamuna, ennen menoani sinne, suuri Pyhä Henki tuli sisälle ja kertoi minulle jokaisen henkilön, joka oli tulossa, jokaisen kysymyksen, jonka he kysyisivät, jokaisen unen ja jokaisen tulinnan. Kirjoitin sen paperille ja laskin kunkin niistä pöydälle. Ja sitten menen sinne huoneeseen, ja nämä ihmiset, me emme ole koskaan tavanneet aikaisemmin, Sitten tulen sisälle ja puhun heille ja näytän jokaisen kysymyksen, jonka he ovat kysyneet ja kaiken siitä, oikeassa järjestyksessä, ja unen, joka heillä on ollut. Sitten otan käteeni paperinpalan ja ojennan sen heille, sen mitä jo oli kerrottu, ennen kuin he edes olivat tulleet sinne, ja mitä tulisi tapahtumaan.

¹³ No niin, vain Jumala voi tehdä sen. Jokainen tietää sen, ettei mikään inhimillinen olento voi tehdä sitä. Meillä ei ole mitään tapaa tehdä sitä. Se on vain toinen paradoksi, niin kuin me puhuimme siitä eilen illalla. Ja sitten nähdä se Pyhän Hengen tarkkuus, kun se kertoo jonkun tietyn asian tulevan tapahtumaan, tulee se olemaan tarkalleen sillä tavalla.

¹⁴ Nyt, jos joku kuulee tuosta näystä, koskien tänne pohjoisiin metsiin menoa, paikkaan, jota en koskaan tuntenut, ja tuosta seitsemän jalkaa pitkästä hopeaharjaisesta harmaakarhusta, ja noista neljäkymmenen kahden tuuman karibun sarvista, ja missä se tulisi olemaan. Siellä se on työhuoneeni lattialla, aivan tarkalleen. Josta kerrottiin, missä se olisi ja kuinka se tulisi tapahtumaan, ja niin se oli tarkalleen sanasta sanaan.

¹⁵ Kuinka monet ovat koskaan kuulleet tuota ääninauhaa *Miehet, mikä aika on?*, juuri ennen kuin menin länteen? Syy miksi Herran Enkeli lähetti minut sinne, Hän kertoi minulle, sanoen: "Taivaasta tulee seitsemän Enkeliä, muodostelmassa, tulee olemaan kolme kummallakin sivulla ja yksi päällä. Se on oleva niin kuin kolmio, tai jotakin pyramidin kaltaista."

¹⁶ Ja minä sanoin: "Sillä, joka oli oikealla, oli siipensä käännettynä taakse, ja minut pyyhkäistiin suoraan sisälle tähän muodostelmaan, Hänen viereensä, ja Hänen tuli kertoa minulle mitä tehdä."

¹⁷ Ja menin länteen, aivan niin kuin Hän käski minua, ja olin siellä ylhäällä tuona päivänä. Ja, kun ne alkoivat tulla Taivaasta, minä sanoin: "Tulee olemaan ääni aivan kuin suuri räjähdys, jotakin sen kaltaista kuin lentokoneen rikkoessa äänivallin, mutta", minä sanoin, "se tulee

olemaan paljon voimakkaampi kuin se. Ja minä tulen olemaan koilliseen Tucsonista, noin viisikymmentä tai sata mailia, jotenkin sillä tavalla, ja Tucson olisi tällä suunnalla. Ja minä olisin poimimassa jonkinlaisia takiaisia pois housuni lahkeesta.” Ja minä sanoin: ”Tapahtuisi räjähdys.” Ja me olimme siellä ylhäällä tuona päivänä, ja minä olin yksinäni. Luulisin, että täällä on tänä iltana eräs mies, joka oli kanssani, veli Sothmann, hän ja veli Norman.

¹⁸ Oletko täällä, veli Fred? Ajattelin kuulleen sinun sanoneen ”aamen”, eräänä iltana. Ajattelin hänen olevan täällä, ehkä erehdyin. Minä... Oh, olen pahoillani. Kyllä, suo anteeksi, veli Fred. Kyllä, me olimme siellä ylhäällä.

¹⁹ Ja tuona päivänä, juuri ennen kuin se tapahtui, Pyhä Henki tuli suoraan sinne pieneen leiriin, jossa olimme leiriytyneenä, ja alkoi paljastaa asioita lapsistamme, ja mitä heidän täytyisi tehdä, ja kuinka ja mikä olisi tilanne, ja asioista, joita tapahtuu heidän joukossaan, ja sanoen meille mitä tehdä, ja niin edelleen. Minun yksinkertaisesti täytyi nousta ylös ja kävellä pois.

²⁰ Ja seuraavana aamuna. Olin saanut selville, missä nämä javelina-siat [pekarit] olivat, ja yritin kertoa näille kahdelle veljelle kuinka löytää ne. Ja menin yli vuoren ja alas sellaista pientä harjannetta, jota me kutsumme sianseläksi. Ja olin pyytänyt veli Sothmannia menemään erääseen toiseen paikkaan, missä olin nähnyt nuo javelinat edellisenä päivänä. Minä olin jo saanut omani, ja niinpä yritin saada näitä veljiä ampuma-asemiin sitä varten. Koska nämä veljet, monta kertaa minä -- minä olen heidän oppaanaan.

²¹ Ja käskin veli Normannia tulemaan toista tietä ja panin veli Fredin keskelle, ja sitten minä menisin tätä kautta. Ja jos tulisin vuorelle, ja ne juoksisivat tätä kautta, minä vain ampuisin ilmaan, ajaakseni ne uudestaan takaisin toista kautta, niin että hän voisi valita niistä sen minkä haluaisi.

²² Ja me menimme sinne, eikä siellä ollut mitään javelinoja. Etsin kiikarilla veli Frediä ja vain nähdä hänet noin mailin päässä. Hän meni takaisin ylös vuorelle, kun siellä ei ollut mitään javelinoja. Minä menin alas vuorta, erääseen suureen kuiluun, tulin ylös ja istuuduin.

²³ Noin kello kahdeksalta aamulla. Olin ristinyt jalkani. Minulla ei ollut haalareita ylläni, ja nypin pois joitakin noista takiaisista. Ja minä

Uskotko Häntä? Ole silloin itsepintainen. Jatka eteenpäin. Mene ja usko, sinä tulet terveeksi.

²²⁹ Hyvää päivää. Toinen mies, minä en tunne häntä. Näin hänet hetki sitten, kun tulin puhujanlavalle, uskon hänen istuneen täällä. Se oli ensimmäinen kerta elämässäni, kun koskaan olen nähnyt sinua, niin pitkälle kuin tiedän. Hyvä on. Sinä olet nyt täällä jostakin syystä. Jos minä ja tämä Henki, joka on ylläni, tuo Tulipatsas ja Valo ja niin edespäin, joka on valokuvattu; jos se on Jeesus Kristus, tulee se todistamaan Sanasta, jos se ei tee sitä, silloin se ei ole Kristus. [Veli sanoo: ”Oikein.”] Mutta sinä olet vakuuttunut, että se on. [”Kyllä.”] Ja sinä olet. Ja sinä kärsit hermostuneesta tilasta, ne ovat sisäiset verenvuodot, jotka vaivaavat sinua. Ja sinä yrität päästä tapaamaan minua [”Kyllä.”] koskien jotakin tärkeätä asiaa. [”Kyllä.”] Se on hengellinen tila. [”Kyllä.”] Sinä olet saarnaaja. [”Kyllä. Kyllä.”] Ja se koskee sinun seurakuntaasi. [”Kyllä.”]

²³⁰ Kuulin sen tulevan teiltä. Älkää te ajatelko sitä. ”Sinä sanoit hänen olevan saarnaaja, koska hän oli istumassa täällä puhujanlavalla.”

²³¹ Sinä tiedät, etten tunne sinua, eikö niin? [Veli sanoo: ”Se on totta.”] Uskotko minun olevan Hänen profeettansa? [”Kyllä. Aamen. Minä uskon.”] Silloin, Pastori Donaldson, sinä voit mennä takaisin kotiisi, ja usko, ja tulet terveeksi, ja kaikki tulee olemaan kunnossa sinulle. Jumala siunatkoon sinua, pastori.

”Jos sinä voit uskoa, kaikki asiat ovat mahdollisia.”

²³² Uskotko sinä? Uskotko minun olevan Hänen palvelijansa? [Sisar sanoo: ”Aamen.”] Sinä tiedät, etten minä voi tehdä näitä asioita, eikö niin? [”Kyllä. Kunnia!”] Mutta sinä uskot, että se on Hän, joka tekee ne, se on Hän, joka tekee ne, eikö niin? [”Kyllä.”] Uskotko sen?

²³³ Niin se on, jos te vain, nyt vain tämän yhden kerran, olkaa niin hyvät, olkaa itsepintaisia, älkää antako minkään seistä tiellänne. Tunkeutukaa suoraan sisälle. Ettekö te näe, että se on Hän? Ettekö te tunne, että se on Hän? [Seurakunta sanoo: ”Aamen.”]

²³⁴ Näettekö, Hän ei toisi itseänsä jonakin suurena teologina, joka Hän ei ollut. Hän ei esittelisi itseään jonakin kirkon poliitikkona, joka Hän ei ollut. Hän oli Jumala, lihaksi tehtynä, Jumala on Sana, ja Sana on sydämen ajatusten erottaja, sama eilen, tänään ja ainiaan. Ettekö voi nähdä, että se on Hän? Kuinka se vois olla minä, minun kaltaiseni

He olivat toisesta kansakunnasta. Uskon Jumalan tehneen sen siksi, että hetki sitten saarnasin "toiseen kansakuntaan kuuluvasta kreikkalaisesta", joka oli itsepintainen. Tarkatkaa heitä, nähkää mitä tapahtuu.

²²⁴ Onko tämä rouva ensimmäinen tässä? Hyvää päivää. Me olemme vieraita toisillemme. Uskotko, että Jeesus Kristus on läsnä? Parantamaan sinut, jota minä en voisi tehdä. Minulla ei ole mitään voimaa parantaa. Minulla on valtuudet, kun saan sen Jumalalta, ilmoittaa jotakin, mitä Jumala on tehnyt. Näettehän?

²²⁵ Ja kuten Simson, niin kauan kuin hän voi tuntea nuo palmikot ympärillään, kaikki oli kunnossa. Kun Minä näen Hänen liikkuvan joukossamme tällä tavalla, tiedän Hänen olevan täällä. Ettekö tekinyt? [Seurakunta sanoo: "Aamen."]

²²⁶ Näen sinun oksentavan. Sinulla on oksennuskohtauksia. Sinä olet huolissasi ylipainostasi. Sitten sinulla on kasvain ruumiissasi, kylkiluusi alla. Se on oikein. Sinulla oli melkoisia vaikeuksia tulla tänne ylös, eikö ollutkin? Miksi sanon: "Tulla tänne ylös"? Koska sinä tulet lounaaseen täältä. Sinä tulet Missourista. [Sisar sanoo: "Kyllä."] Mene takaisin, Jeesus Kristus tekee sinut terveeksi.

²²⁷ Toinen nainen, värillinen nainen, en tunne häntä, en ole koskaan nähnyt häntä. Mutta hän on... Siinä joku tulossa tähän, toinen rotu tulee toisen tykö, valkoinen ja värillinen rotu. Me olemme kaikki yhdestä verestä. Uskotko Jumalan Pojan nousseen kuolleista, ja että Hän antoi Seurakunnalleen tehtäväksi tuon saman asian, jonka Hän teki? Uskotko sen? Tuo seurakunta ei voi kuolla. "Tälle kalliolle Minä tulen rakentamaan Seurakuntani, eivätkä helvetin portit sitä voita." Mikä se oli? Hengellinen ilmestys. Jos Jumala voi paljastaa minulle Henkensä kautta, miksi seisot täällä ja mitä sinulla on vikana, aivan samoin kuin Hän kertoi tuolle naiselle kaivolla, mikä tekee Hänet samaksi, koska sinä olet... me olemme molemmat inhimillisiä olentoja. Onko se oikein?

²²⁸ Sinä olet nyt hyvin hermostunut jostakin. Sinä olet huolissasi. Sinä olet kokonaan rikkireivityssä mielentilassa. Sinulle on kerrottu jotakin, joka on saattanut sinut levottomaksi, se oli se, että sinulla on kasvain ja tuo kasvain on päässäsi. Niin se on. Ja sinua -- ja sinua odottaa leikkaus, mutta sinä vähän pelkäätkin sitä, koska sinulla on heikkous sydämessäsi, ja he pelkäävät leikata sydämesi heikkouden tähden. Jeesus Kristus vahvistaa sydämesi. Uskotko Häntä? Hän voi parantaa kasvaimesi.

sanoin: "Katsohan nyt tätä, eikö se olekin outoa!" Minä sanoin: "Tämä on tarkalleen, ja olen täydellisesti tuossa paikassa, koilliseen Tucsonista, näettekö, ja olisin itään Flagstaffista ja koilliseen Tucsonista." Ja minä sanoin: "Tässä ovat nämä takaiset, joita sanoin nyppiväni pois housuistani." Minä sanoin: "Se on outoa", ja vain heitin sen maahan sillä tavalla.

²⁴ Ja katsoin ylös, ja siellä tuon suuren kuilun toisella puolella oli koko tuo sikalauma. Ne olivat melkein ampumaetäisyydellä. Niinpä, en ampuisi niitä itse, koska en halunnut niitä. Minä sanoin: "Jos vain voin saada veli Fredin ja heidät nyt tuonne." Ja juoksin yli pienen rotkon, seuraten pengertä. Ja, kun olin juoksemassa siellä, äkisti kuulosti aivan siltä kuin koko tuo tienoo olisi hajonnut räjähdysten voimasta. Ja se pelästytti minut niin, että ajattelin... Päässäni oli musta hattu, suuri musta hattu, ja sehän näyttääkin aivan javelinalta. Ajattelin jonkun ampuneen minua. Ja pelästyin niin, että hyppäsin korkealle ilmaan.

Juuri silloin ajattelin: "Mitähän tämä kaikki on?"

²⁵ Näin kivien irtoavan mäen kupeesta ja vyöryvän alas. Ja katsoin ylös, ja siellä oli tuo valkoinen ympyrä yläpuolellani, kiertäen ympäri. Tässä tulivat nuo Enkelit, tullen alas ilmasta, poimien minut ylös ja sanottiin: "Mene takaisin kotiisi, itään, heti, ja tuo nuo Seitsemän Sinettiä. Sillä, on seitsemän salaisuutta, sillä täydellinen Sana on paljastettu nyt näissä seitsemässä salaisuudessa."

²⁶ Jos ette koskaan ole kuulleet, jos ette ole koskaan uskoneet, että olen koskaan sanonut mitään innoitettua saarnassa, niin ottakaa nuo Seitsemän Sinetin ääninauhat. Minä en ole mikään ääninauhojen myyntimies. Minä... Herra Sothmann täällä myy ääninauhoja, hän ja herra McGuire, mutta minä en myy nauhoja. He ottavat niitä. Ja, jos koskaan olette kuulleet mitään, mikä on todella, niin kuin voin sanoa, että se on NÄIN SANOO HERRA, niin hankkikaa ne.

²⁷ Ja tiedätekö, tuolla hetkellä en tiennyt sitä; mutta kamerat kaikkialla yli maan ottivat kuvan Siitä, kun tuo valkoinen Pilvi asettui alas, ja se meni Yhdistyneille Sanomalehdille. Uskon jopa Chicagon sanomalehdissä kirjoitetun siitä, kaikkialla ympäriinsä. Life-lehti kirjoitti siitä. Monet ovat nähneet siellä kuinka herra... Katsokaahan, se oli siellä, juuri tarkalleen sillä tavalla kuin se sanoi sen, seisoin aivan sen alla, kun se tuli alas ja muodostui. He sanoivat sen olleen kaukana ohitse... he tutkivat tuon seudun, eikä siellä ollut mitään lentokoneita

eikä mitään. Ja se oli liian korkealla, kaksikymmentäkuusi mailia korkealla, missä ei ole mitään usvaa eikä mitään. Eivätkä lentokoneet joka tapauksessa aiheutakaan mitään usvaa. Ja Sen leveys oli kolmekymmentä mailia.

²⁸ Ja tässä se tuli, asettuen alas. Ja tarkatkaa tuon muodostelman oikeata puolta, jos se ei olekin... Kuunnelkaa tuota ääninauhaa: *Miehet, mikä aika on?*, noin kolme neljä kuukautta ennen kuin se tapahtui. Siellä se on.

²⁹ Jopa tieteen täytyy tunnustaa se todeksi. He ovat tutkimassa Sitä. He sanovat, että se on salaisuus, jota he eivät voi ymmärtää. Tiede siellä Tucsonissa yrittää ymmärtää, mikä se on. Ajattelin ensin, että menisin puhumaan siitä heille; minä ajattelin: “Ei, se olisi vain aivan niin kuin tuo valokuva Herran Enkelistä, he eivät uskoisi sitä. Ei ole mitään tarvetta kertoa heille.” Mutta katsokaahan, kaiken sen edessä, heidän täytyy joka tapauksessa tietää, että se on Totuus, näettehän, että se on Totuus.

³⁰ Veli, sisar, en tiedä milloin. Eräänä päivänä teen viimeisen matkani Chicagoon. Tämä voi olla se. Mutta sanon teille Herran Jeesuksen Nimessä, Evankeliumi on totta. Nämä ovat viimeiset päivät. Me elämme Hänen Tulemuksensa varjoissa. Mitä tahansa teettekin, tunkeutukaa sisälle Jumalan Valtakuntaan. Jos tunnette sydämessänne pienenkin kosketuksen, tulkaa nopeasti, kun teillä vielä on tilaisuus tulla. Koska, tuo hetki on lähestymässä, kun se tulee olemaan liian myöhäistä, ja silloin te ette enää koskaan halua tulla, sydämessänne ei enää tule olemaan mitään kutsua. Ja sitten, ei väliä, kuinka paljon te yritätte, te ette koskaan tule pääsemään sisälle. Kun tuo viimeinen jäsen on lisätty tuohon Ruumiiseen, ylöstempausta varten, ei enää koskaan kukaan tule pelastumaan; ovet ovat suljetut, niin kuin oli Nooan päivissä, eikä enää tule olemaan pelastusta jäljellä, vaikka ihmiset tulevatkin ajattelemaan, että he tulevat olemaan; siinä on se, missä vaikeus on tuleva. Näettekö?

³¹ Erään kerran Johanneksen opetuslapset tulivat Jeesuksen tykö ja he sanoivat: “Me olemme Johanneksen lähettämät. Odotammeko me jotakin toista, vai miten asia on?”

³² Hän sanoi: “Vain jääkää tänne ja tarkatkaa mitä tapahtuu.” Ja he jäivät odottamaan. Ja sitten he lähtivät takaisin vuoren yli.

²¹⁶ Ja kuulkaahan, sivumennen sanoen, mies, joka kohotti kätensä, koska Pyhä Henki kosketti sinua; kun puhuin vaimollesi, kosketti Pyhä Henki sinua. Ja sinulla on jotakin vikaa itselläsikin, kasvain käsivarressasi. Usko, ja se tulee jättämään sinut. Kunnia Jumalalle!

²¹⁷ Kysykää noilta ihmisiltä, olenko koskaan elämässäni nähnyt heitä, niin pitkälle kuin tiedän. He ovat vieraita. Mutta miten se on? Usko liikkuu ja Pyhän Hengen voima. Uskotteko te? [Seurakunta Sanoo: “Aamen.”]

²¹⁸ Puhutko sinä espanjaa? Käänny ympäri ja sano tuolle nuorelle tytölle siellä takanasi, hän ei osaa puhua englantia. Hänellä on jotakin vikaa rinnassaan. Käänny ympäri ja sano hänelle: “Jeesus Kristus paransi sinut, sisar.” Aha. Kyllä. Hän ei osannut edes puhua englantia. Näin hänen puhuvan espanjaa.

²¹⁹ Ja nyt, sillä on toinen nainen, joka istuu hänen edessään, todella kiihtyneenä, eikä hän osaa puhua englantia. Hän on espanjalainen ja hänellä on jotakin vikaa vatsassaan, istuen siinä edessä. Usko koko sydämelläsi niin vatsavaivasi jättää sinut ja voit mennä kotiin ja olla terve. Aamen. Jumala on parantaja.

²²⁰ Näittekö Sen koskettavan häntä? Heidän täytyi sanoa se hänelle espanjaksi, ennen kuin hän käsitti sitä. Hän ei ymmärrä englantia. Katsokaa ihmisiä, jotka eivät edes osaa puhua englantia! Se on vain, mitä he näkevät, he voivat olettaa ja tuntea Hengen, jopa silloinkin, kun he eivät edes kuule.

Häpeä teille!

²²¹ Kunnia Jumalalle! En ole koskaan vielä nähnyt sitä tehtävän. Aamen. Kysykää noilta ihmisiltä. Minähän en osaa edes puhua heidän kieltään. Mutta te näette sen todistavan, ettei teidän tarvitse olla tässä rukousjonossa. Onko se oikein? [Seurakunta sanoo: “Aamen.”] Uskotteko te?

²²² Minkä vuoksi sinä sanot “aamen”, sinä, joka istut tässä? Uskotko, että tuo nenäontelotulehdus tulee jättämään sinut? Uskotko? Nouse seisomaan. Se jättää sinut.

²²³ Näettekö, tämä nainen voi kuulla mitä minä sanon, nämä eivät voineet. Voitteko nyt sanoa minulle, ettei se ole Jumala? Aamen ja aamen. Miksi te ette voi olla itsepintaisia, jos kerran nuokin ihmiset voivat, jotka eivät ymmärrä sanaakaan englantia, ja tunkeutua siihen?

²¹⁰ Aloittakaamme jostakin muualta ja aloittakaamme seitsemästäkymmenestäviidestä kahdeksaankymmeneen, yhdeksääkymmeneen. Menkäämme 90:neen, 75:stä 90:neen. Poimikaamme pieni ryhmä sieltä ja aloittakaamme siitä eteenpäin ja katsokaamme kuinka monen puolesta saamme rukoiltua. Rukouskortit 75:stä 90:neen, nouskoon ylös ensin. Se antaa meille aluksi viisitoista, ja tulemme näkemään, mitä Pyhä Henki johtaa tekemään. Tuokaa heidät tänne oikealle puolelle, viidestätoista 90:neen...

²¹¹ Tai odottakaahan, suokaa anteeksi. Mitä minä sanoinkaan? [Veli Vayle sanoo: “75:stä 90:neen.”] 75:stä 90:neen. [“Kuusitoista heistä.”] Tulee olemaan kuusitoista, kyllä 75:stä 90:neen. Se tulee olemaan kuusitoista ihmistä. Hyvä on, auta sinä minua, veli Vayle. Nyt jos... [“He ovat tulossa.”] Siellä he ovat, jos he eivät voi päästä ylös, niin etkö pitäisi huolta siitä, että he saavat apua sieltä. Hyvä on veli Vayle, tahdotko tehdä sen. Nyt haluan...

²¹² Kuinka monilla täällä ei ole rukouskortteja ja te tiedätte, että Jeesus Kristus voi parantaa teidät, kohottaa kätenne ja sanokaa: “Minä haluan vastaanottaa sen. Minä uskon sen.” [Veli Branham pitää paussin.] Oi, meidän ei tarvitse odottaa Hänen Henkeään, näin Hänen jo koskettavan jotakuta siellä kuulijakunnassa. Aamen.

²¹³ [Veli Vayle sanoo: “Neljä puuttuu.”] Neljä korteista puuttuu, 75:n ja 90:nen väliltä. [“Nyt he ovat tulossa.”] Hyvä on.

²¹⁴ Kuinka monet siellä aivan takana uskovat, siellä ylhäällä takana parvekkeilla? Vain sanokaa, “Minä uskon.” Hyvä on, siinä se on. Se on hyvä. Nyt, jos Jeesus Kristus...

²¹⁵ Odotellessani täällä, odotan nähdäkseni, tuleeko se todella vaikuttamaan tässä henkilössä vai ei. Jotakuta kosketettiin juuri silloin. Näin sen tapahtuvan. En ole koskaan elämässäni nähnyt tuota henkilöä. Mutta katsoin suoraan heitä ja näin sen tapahtuvan ja näin tuon henkilön tulevan Pyhän Hengen koskettamaksi. Voisin pyytää tuota henkilöä nousemaan ylös juuri nyt ja todistaa, että se on totuus, aamen, ennen kuin rukousjono edes alkaa. Tämä nainen rukoilee yhä, hän pani nenäliinansa suunsa eteen, hän istuu siellä aivan takana. Hänellä on selkärangan vaiva. Se on totta. Kyllä. Se on aviomieheni, joka kohotti kätensä. Kuulkaahan, minä olen teille vieras, onko se totta? Uskoteko minun olevan Hänen profeettansa? Sinun selkäranganvaivasi tulee jättämään sinut.

³³ Jeesus tarkkasi heitä. Hän sanoi: “Mitä te menitte katsomaan, kun menitte katsomaan Johannesta; jotakin miestäkö, hienoissa vaatteissa?” Hän sanoi: “He ovat kuningasten palatseissa.” “Menittekö te katsomaan jotakin tuulen heiluttamaa ruokoa?” Ei, niin ei ollut Johannes. Ja Hän sanoi: “Mitä te sitten menitte katsomaan; profeettaako?” Hän sanoi: “Minä sanon, että hän oli, ja enemmänkin kuin profeetta. Jos voitte vastaanottaa sen, niin tämä on hän, josta on puhuttu Malakia 3:ssa: ‘Minä lähetän sanansaattajani kasvojeni edellä.’”

³⁴ Sitten puhuessaan kerran Johanneksesta, opetuslapset sanoivat, kun Hän oli puhumassa heille siitä, kuinka Hän menisi Jerusalemiin uhrattavaksi, he sanoivat: “Mutta, miksi kirjanoppineet opettavat meille Kirjoituksista, että Elian täytyy ensin tulla ja asettaa ennalleen kaikki asiat?”

Hän sanoi: “Elias on jo tullut, ettekä te tienneet sitä.”

³⁵ Katsokaahan nyt. Nuo kirjanoppineet... Voitteko te kuulla minua? Sanokaa: “Aamen.” [Seurakunta, “Aamen.”] Nuo kirjanoppineet, jopa nuo apostolit, heidän viimeinen merkkinsä oli odottaa Eliasta. Sallikaa minun sanoa se uudestaan. Heillä oli nuo valitut, kirjanoppineet, ja apostolit, Herran kutsumat, odottivat Messiaan tulemusta, mutta he odottivat Elian tulevan edeltämään Hänen tulemustaan. Ja Hän tuli ja se tapahtui sellaisessa nöyryydessä, etteivät edes he tunnistanee Häntä.

³⁶ Ja voisinko sanoa tämän omana ajatuksenani, että eräänä näistä päivistä... Te odotatte paljon tapahtuvan, ja se on tapahtumassa, ettekä te tiedä sitä. Te tulette sanomaan: “Ennen Seurakunnan Ylöstempaumista...”

³⁷ Minä en ole nyt täällä saarnaamassa oppia. Täällä puhujanlavalla on saarnaajia, jotka luultavasti tulevat olemaan eri mieltä tämän kanssa. Melkein kaikki saarnaajat uskovat, että seurakunta menee ahdistuksen ajanjakson lävitse, puhdistusta varten; minä en voi nähdä sitä. Jeesuksen Kristuksen Veri on meidän puhdistuksemme; ei ole mitään puhtaampaa, näettehän. Ymmärrätekö? Minä uskon, että seurakunta, kirkkokunnallinen seurakunta ja nukkuva neitsyt, menee ahdistuksenajan lävitse, mutta ei Morsian. On ero seurakunnan ja Morsiamen välillä. Morsian menee ylöstempauksessa. Se on missä te Anderssonin liikkeen, Jumalan seurakunta, olette menneet kokonaan sekaisin, näettehän, juuri siinä.

³⁸ En sanoakseni teille, mitä te teitte, tai ette tehneet; minun ei tule sanoa sitä, vaan vain millä tavalla minä näen sen. Ensimmäiseksi te tulette sanomaan: “Mutta, minä ajattelin, että ylöstempaus olisi ennen Ahdistuksenaikaa.”

³⁹ Ahdistus on iskevä, ja mitä... eikö olisi kauheaa teidän kuulla sanottavan: “Se on jo ollut, ettekä te tienneet sitä.”

⁴⁰ “Silloin on kaksi oleva pellolla, Minä otan yhden ja jätän yhden”, jonkun vain todetaan kadonneen. Tulee olemaan vain hyvin, hyvin harvoja tuossa ylöstempauksessa, jotka tulevat muutetuiksi. Tuo nukkuva Morsian, tuo Morsian, joka on otettu kautta aikakauden, Hän on tuleva esiin ensin. Ja sitten meidät, jotka olemme elossa ja jäljellä, temmataan ylös heidän kanssaan, vain yksi täältä, ja yksi tuolta, ja yksi täältä.

⁴¹ Joka päivä, ympäri maailman, katoaa ainakin viisisataa ihmistä. Ja mitä, vaikka heitä olisi tuhannen? He sanoisivat: “No niin, tämä nainen, hän vain juoksi pois jonkun muun kanssa. Tämä saarnaaja, hän otti jonkun toisen miehen vaimon ja on mennyt jonnekin.” Hän on mennyt kirkkauteen, ylöstempauksessa, eivätkä he tule tietämään sitä.

Eikö Hän sanonutkin, että Hän “tulisi kuin varas yöllä”? Näettekö?

⁴² Te sanotte: “Mutta, jos Hän tulee, tulen näkemään Hänet.” Ei, ei. Vain ne, jotka tulevat näkemään Hänet, tulevat näkemään Hänet tuolla kerralla. Näettekö?

⁴³ Katsokaahan, aivan niin kuin tuo Valo, jonka Johannes seistessään siellä näki, kun Jumalan Henki, kuin Valo, kyyhkynen, tuli alas ja meni Hänen päälleen ja Ääni sanoi: “Tämä on Minun rakas Poikani”, eikä kukaan kuullut Sitä, tai nähnyt Sitä, paitsi Johannes. Näettekö?

⁴⁴ Ja, kun tuo ylöstempaus tapahtuu, se tulee olemaan muuttuminen. Ja ensimmäinen asia, tiedättehan, tuo muuttuminen, ja sitten me olemme temmatut sisälle heihin, ja menneet pois. Ja tuo nukkuva neitsyt, se jatkaa vain suoraan edelleen niin kuin ennenkin, ajatellen kaiken menevän hienosti. Ja he ovatkin jo menneet: “Se on jo tapahtunut, ettekä te tienneet sitä.”

⁴⁵ Minä en sano, että se tulee olemaan sillä tavalla, muistakaa. Minä en sano Herran kertovan minulle, että se tulee olemaan sillä tavalla. Mutta uskon sen olevan niin lähellä, että se olisi mahdollista. Minä en halua jättää mitään sattumanvara. Haluan olla valmis. Haluan kaiken olevan

²⁰⁴ Herra Jeesus, minä rukoilen, että Sinä auttaisit meitä nyt. Vain sana tai kaksi Sinulta, Herra, ja sen tulisi tehdä jotakin näille ihmisille. Minä rukoilen Sinua, Herra, niin kuin Sinä lupasit viimeisissä päivissä tehdä nämä asiat, että ne teot, joita Sinä teit ollessasi täällä maan päällä, tulisivat jälleen uusiintumaan, ja annoit kuvauksen siitä kautta Kirjoituksen, kuten esimerkiksi, että niin kuin se oli Sodomassa ja eri paikoissa, ja me näemme Ilmestyskirjassa sen, Laodikean Ajanjaksossa. Ja oi, kuinka Sinä teitkään tuon lupauksen ja sanoit, että Sinä olit “sama eilen, tänään ja ainiaan”! Ja me näemme sen valokuvista, kun kameran mekaaninen silmä vangitsee näissä viimeisissä päivissä salaisuuksia, joita ihmiset eivät osaa selittää. Jumala, voikoot miehet ja naiset, jotka kärsivät ja ovat tänä iltana täällä sairaita, voikoot he olla itsepintaisia ja tulla Herran Jeesuksen tykö tässä hetkessä ja mennä kotiin riemuiten, parantuneina. Me pyydämme sitä Hänen Nimessänsä, Hänen kirkkaudekseen. Aamen.

²⁰⁵ No niin, olen yhä myöhässä. Mutta ajattelen: “Tämä voi olla viimeinen kokous, joka meillä on yhdessä. En ehkä koskaan näe teitä uudestaan. Ja te ette ehkä koskaan näe minua uudestaan ennen kuin ylitämme virran.” Ja me voimme kaikki mennä sen ylitse ennen aamua.

²⁰⁶ Muistakaa, tämä kansakunta on punnittu vaa’assa. Me menemme siihen, kun alan saarnata, näettehän. Pankaa merkille, me emme tiedä, milloin se tulee olemaan.

²⁰⁷ Niinpä, Paavali saarnasi kerran koko yön tätä samaa Evankeliumia. Ja Herra kunnioitti Sanaansa, kun eräs nuori mies putosi kuolleen maahan, niin kuin veli Way tässä yhtenä aamuna, ja nyt hän on istumassa täällä aivan edessäni. Paavali laski ruumiinsa tämän pojan päälle, ja hänen elämänsä palasi takaisin, ja saman asian se teki veli Waylle. Osoittaen, että sama Jumala, saman Sanan mukaan, saman Hengen mukaan, tekee samoja asioita. Hän on sama eilen, tänään ja ainiaan. Sitten, jos Hän on täällä...

²⁰⁸ Kuulkaahan nyt, kukaan ihminen ei voi teitä parantaa, koska te olette jo parannetut. Jotakin täytyy tapahtua sisimmässänne, sanomaan teille, että se on teitä varten, ja sitten olkaa itsepintaisia.

²⁰⁹ Katsokaamme nyt, mitä ne kortit olivat, joita annettiin, olivatko ne A-kortteja? On, sinä juuri lopetit A-korttien jakamisenko? Hyvä on. Mistä me aloitimme, ykkösestäkö, vai oliko se niin? Me aloimme ja otimme viisitoista, uskoisin, yhdestä viiteentoista.

pyydän elämää palaamaan, Herran Jeesuksen Nimessä.” Ja tuo pieni lapsi potkaisi ja alkoi kirkua niin lujaa kuin osasi. Näettekö?

¹⁹⁸ Ja minä sanoin: “Veli Espinoza, älä sano mitään siitä nyt. Älä anna sitä liikemiehille tai kenellekään heistä, ennen kuin saat allekirjoitetun lausunnon hänen lääkäriltään.”

¹⁹⁹ Ja tuo lääkäri allekirjoitti tämän lausunnon, että “tuo lapsi kuoli keuhkokuumeeseen” hänen vastaanotollaan ”tuona aamuna kello yhdeksältä”, ja tämä oli nyt hyvin lähellä kello yhtätoista illalla, sen oltua kuolleena koko tuon ajan.

²⁰⁰ Miksi? Tuo nainen oli itsepintainen. Hän uskoi, että jos Jumala voi antaa sokealle miehelle hänen näkönsä... Kunnia Jumalalle! Jos Jumala voi antaa sokealle miehelle hänen näkönsä, niin Jumala voi antaa elämän tuolle lapselle; ja sama Jumala, joka antoi näön sokealle, antoi elämän lapselle. Miksi? Hän oli hellittämätön. Ei kolmesataa järjestysmiestä, eikä mikään voinut pysäyttää häntä. Hän oli päättäväinen, koska jokin oli ankuroitunut.

²⁰¹ Hän ei ollut koskaan nähnyt yhtään näistä asioista, joita te kaikki näette. Ainoa asia, oli, että joku oli kertonut hänelle tuona päivänä, että eräs sokea mies, joka asui katua alaspäin sieltä, missä hän asui, oli saanut näkönsä; joka oli ollut sokea noin kymmenen vuotta, viherkaihistä silmissään. Ja tuona päivänä hän käveli alas katua, huutaen ja heiluttaen käsiään, ja tuo nainen näki hänet.

²⁰² Ja hänen lapsensa kuoli. Hän nosti lapsen käsivarsilleen tuon lääkärin vastaanotolta ja lähti ulos, ja hän seisoi tuossa sateessa koko pitkän päivän, odottaen tilaisuutta. Ja kun hän ei saanut rukouskorttia, oli hän yhä itsepintainen. Hän ei tiennyt mistään mitään, hän oli roomalaiskatolinen. Ainoa asia, jonka hän tiesi, oli se, että hänen täytyisi päästä erään miehen tykö.

²⁰³ Te tiedätte nyt asian paremmin. Se ei ole joku mies, jonka luokse te menette. Se on Kristus, jonka tykö te tulette. Se on Herra Jeesus Kristus, jonka tykö te tulette. Koko hänen uskonsa oli hänen papissansa, koska tämä oli jumala hänelle. Mutta tänä iltana ei mikään mies ole teidän jumalanne, vaan Jeesus Kristus, ja Hän on täällä, sama eilen, tänään ja ainiaan. Halleluja!

Olkaamme itsepintaisia, kun kumarramme päämme.

valmiina. Minä -- minä -- minä en halua koskaan... haluan “jokaisen painon olevan lasketun syrjään”, kuinka se sitten tuleekin. Mahdollisesti se tulee olemaan eri tavalla kuin me olemme sen suunnitelleet, niin on aina. Hänen ensimmäinen Tulemuksensa oli sillä tavalla, ja Hänen toinen Tulemuksensa tulee luultavasti olemaan samoin.

Rukoilkaamme nyt. Olkaamme vilpittömiä.

⁴⁶ Chicago, te tiedätte minun olevan etelävaltiolainen ja etelässä olen tottunut vieraanvaraisuuteen. Teillä on täällä suuri kaupunki, suuri kaupunki, jossa on viisi miljoonaa ihmistä. Mutta en tiedä yhtään suurta kaupunkia maailmassa, jossa ihmiset kokonaisuudessaan olisivat niin ystävällisiä ja mukavia kuin Chicagossa. Niin se on. Nämä chicagolaiset ovat mukavia ihmisiä. Jopa täällä ulkona kadulla, ja jopa ravintoloissa ja muualla, ne kunnioittavat teitä ja ovat mukavia. Minä -- minä -- minä todella arvostan sitä.

⁴⁷ Ja sallikaa minun kertoa teille jotakin. Tuon näyn mukaan, joka minulla oli yhtenä aamuna, tiedän joidenkin Morsiameen kuuluvien odottavan täällä Chicagossa Herran tulemusta. Tiedän, että joukko heitä tullaan ottamaan tästä kaupungista, näyn mukaisesti, joka ei koskaan ole pettänyt. Ja tiedän niin olevan, Jumalalla on täällä ihmisiä, jotka tulevat olemaan tuossa ylöstempauksessa tuona päivänä, minä uskon sen.

⁴⁸ Uskon, että olen sanonut tarpeeksi ja mennyt tarpeeksi pitkälle, niin että minun nyt on lakattava puhumasta, niinpä, rukoilkaamme.

⁴⁹ Herra Jeesus, auta meitä nyt, kun menemme Sanaan. Voikoon ihmiset selvästi ymmärtää, Herra, että inhimillisinä olentoina me olemme samanlaisia. Me tiedämme, että me tulemme väsyneiksi ja loppuun kuluneiksi. Mutta rukoilen, että Sinä tulisit suomaan sen vielä kerran tänä iltana, ravistelemaan tätä pientä seurakuntaa, Herra, Sinun voimallasi, Sanalla niin, ettei joukossamme ole yhtään heikkoa henkilöä.

⁵⁰ Herra, me kiitämme Sinua, koska me uskomme, että kun me pyydämme näitä asioita, me saamme ne. Minä rukoilen, että Sinä tulisit tekemään jonkun suuren asian joukossamme tänä iltana, Isä. Jeesuksen Nimessä jätän itseni tämän tekstin kanssa, jonka tulen lukemaan, Sinulle. Ja rukoilen, että Sinä avaisit sen meille suurella tavalla, että ihmiset voisivat selvästi ymmärtää. Aamen.

⁵¹ Toivoisin puolestanne... jos te haluaisitte tällä kerralla, kun se on melkein... Yritän suoriutua siitä tarkalleen ajassa tänä iltana, jos voin, päästäksemme lähtemään ulos ainakin vähän aikaisemmin kuin eilen illalla. Mutta menkää kanssani tähän lukuun Luukkaan Evankeliumissa. Tai, suokaa anteeksi, muuttakaamme se; minulla on kirjoitettuna Luukas, mutta olen mennyt tässä myös Matteukseen.

⁵² Matteus, luku 15, alkaen 21. jakeesta. Myös Pyhä Markus on kirjoittanut sen muistiin.

Sitten Jeesus meni sieltä, ja lähti Tyyron ja Siidonin tienoille.

Ja, katso, Kanaanilainen nainen tuli samoilta seuduilta, ja huusi hänelle, sanoen: Sääli minua, Oi Herra, sinä Daavidin poika; tyttäreni on tuskallisesti perkeleen kiusaama.

Mutta hän ei vastannut hänelle sanaakaan. Ja hänen opetuslapsensa tulivat ja rukoilivat häntä, sanoen: Lähetä hänet pois; sillä hän huutaa meidän jälkeemme.

Mutta hän vastasi ja sanoi: Minua ei ole lähetetty kuin Israelin huoneen kadonneitten lammasten tykö.

Silloin tuli hän ja palvoi häntä, sanoen: Herra, auta minua.

Mutta hän vastasi ja sanoi: Ei ole soveliasta ottaa lasten leipää, ja heittää sitä koirille.

Ja nainen sanoi: Totta, Herra: kuitenkin koirat syövät niitä muruja, jotka putoavat heidän isäntäinsä pöydältä.

Silloin Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: Oi nainen, suuri on sinun uskosi: tapahtukoon sinulle niin kuin tahdot. Ja hänen tyttärensä oli terve siitä hetkestä alkaen.

⁵³ Meillä on tässä harkittavanamme melkoisen pitkä Kirjoituksen luenta, enkä halua kuluttaa liiaksi aikaa siihen. Siinä tapauksessa te viipyisitte täällä koko yön, jos niin tekisimme, koska koko Kirjoitus on annettu innoituksella. Minä uskon sen. Mutta haluan ottaa yhden sanan siitä yhteenvetona tekstiksi. Tulen käyttämään tuota sanaa: *Hellittämätön*.

⁵⁴ Tuo sana hellittämätön merkitsee "olla itsepintainen", ja se on, itsepintainen päämäärän saavuttamisessa, tai jonkin tekemisessä. Ja, jokainen mies, joka minään aikakautena on saavuttanut mitään, tai

¹⁸⁹ Minä sanoin, minä sanoin: "Billy, minä en voi auttaa sitä." Olin juuri puhumassa.

¹⁹⁰ Minä sanoin: "Veli Jack Moore", sanoin, "mene sinne. Hän ei tiedä kuka minä olen." He eivät voineet koskaan nähdä minua sieltä kaukaa. Ja minä sanoin: "Mene sinne alas ja rukoile lapsen puolesta, ja hän ajattelee, että se olen minä, siinä kaikki."

¹⁹¹ Hän sanoi sitten: "Hyvä on, veli Branham", ja lähti menemään siihen suuntaan.

¹⁹² Ja käännyn ympäri ja sanoin: "Nyt niin kuin olin sanomassa, usko on..." Katsoin ja näin edessäni keskellä ilmaa pienen meksikolaislapsen istumassa, imeväisen lapsen, nauraen, ilman hampaita. Ja katsoin uudestaan.

¹⁹³ Veli Espinoza, monet teistä tuntevat veli Espinozan, hän sanoi: "Mikä on hätänä?"

¹⁹⁴ Minä sanoin: "Näen näyn." Minä sanoin: "Hetkinen, veli Moore." Kaikki te liikemiehet tunnette veli Mooren, olen varma. Minä sanoin: "Hetkinen, veli Moore, hetkinen. Billy, mene ja tuo tuo nainen tänne."

Hän sanoi: "Isä, hänellä ei ole rukouskorttia."

Minä sanoin: "Ei väliä; tuo hänet tänne."

¹⁹⁵ Ja he päästivät hänet lävitse, ja tässä hän tuli, todella sievä pieni nainen ja hänen... Siellä satoi ja oli satanut koko iltapäivän, ja nuo ihmiset seisoivat siellä. Ja hänen kaunis tukkansa riippui alhaalla hänen kasvojensa sivuilla ja se oli kokonaan märkä. Ja hän itki ja kyyneleet juoksivat alas hänen poskiltaan. Hän tuli juosten sinne ylös, läpimärkänä ja hänellä oli pieneen siniseltä näyttävään huopaan kiedottuna jotakin ja hän ojensi sitä tällä tavalla. Ja hän lankesi maahan polvilleen ja alkoi huutaa jotakin: "Padre, padre!"

¹⁹⁶ Ja otin hänet, minä sanoin: "Nouse ylös." Veli Espinoza sanoi sen hänelle. Ja hänellä oli tuo pieni lapsi ja hän ojensi sitä *sillä* tavalla, aivan kuin minä pitäisin tuota nenäliinaa, kun se lepäsi hänen käsivarsillaan *tällä* tavalla.

¹⁹⁷ Ja minä sanoin: "Taivaallinen Isä, en tiedä, onko tämä se lapsi tai ei. Minä vain näin pienen lapsen ja ajattelin, että ehkä tämä oli se, koska se tapahtui sillä tavalla kuin tapahtui. Minä lasken käteni sen päälle ja

ne asiat, jotka olen tehnyt. Eikö tämä olekin itse Messias?” Nyt minun täytyy...

Lopetan nyt. Minun on nyt lopetettava.

¹⁸⁴ Noin neljä tai viisi vuotta sitten näin näyn, joka lähetti minut Meksikoon. Ottakaa tuo Liikemiesten Ääni –lehti joka... Katsokaahan, ennen kuin te painatte mitään, teidän täytyy kyetä todistamaan se. Te voitte nyt sanoa sen, mutta ette painaa sitä, ellei teillä ole todisteita tuksenne, koska silloin se on painettu. Minun täytyi...

¹⁸⁵ Tulin alas köysiä pitkin sinne tuon areenan takaosaan, missä olimme, ja jossa meillä oli noin kymmenentuhatta käännynnäistä Kristukselle illassa. Ja sitten katsoin, ja Billy tuli ylös luokseni ja sanoi: “Isä, näetkö kaiken tuon liikehännän, tuolla toisella sivulla, noin sadan viidenkymmenen jaardin [noin 140 m] päässä?” Hän sanoi: “Se on eräs pieni nainen.” Hän sanoi: “Hän on tuskin tankosaippuan kokoinen, hyvin pienikokoinen.” Hän sanoi: “Hänellä on kuollut lapsi kainalossaan.” Ja sanoi...

¹⁸⁶ Kutsuin tuota miestä nimellä *Mañana*, joka on “huomenna”, koska hän oli niin hidas tullessaan noutamaan minua. Meidän olisi pitänyt olla siellä kello seitsemältä, ja hän haki minut yhdeksältä. Minun kävellessäni edestakaisin lattialla.

¹⁸⁷ Ja hän oli jakanut pois kaikki rukouskortit, eikä hänellä ollut niitä enempää. Olin antanut hänelle vain noin viisitoista tai kaksikymmentä illassa, koska siinä oli kaikki, mitä voin ottaa. Koska, jos antaisitte heille kortin, eivät he ymmärrä puhetta niin kuin te, te ette voi puhua heille. Joten annoin heille vain noin kymmenen tai viisitoista, miten se olikin, siinä kaikki, mitä voin antaa. No niin, eikä heillä ollut enempää rukouskortteja.

¹⁸⁸ Ja hän sanoi: “Hän ei päässyt tulemaan tuon lapsen kanssa, eikä saanut rukouskorttia.” Hän sanoi: “Meillä on siellä noin sata viisikymmentä tai kaksisataa järjestysmiestä, tai ehkä enemmänkin, eivätkä he voi pidätellä tuota pientä naista. Hän juoksee heidän jalkojensa välistä ja selkiensä yli ja kaikkea muuta. Hänellä on mukanaan tämä kuollut lapsi.” Hän oli nähnyt erään sokea miehen edellisenä iltana saavan näkönsä, joten hän sanoi haluavansa päästä sisälle.

tehnyt mitään, on ollut itsepintainen siinä, mitä he ovat yrittäneet saavuttaa.

⁵⁵ Ja ennen kuin te voitte olla itsepintainen, täytyy teillä olla usko siihen, mitä te yritätte saavuttaa. Ja, jos teillä ei ole uskoa siihen, mitä yritätte tehdä, ette te tule koskaan olemaan kykenevä tekemään sitä.

⁵⁶ No niin, tuo pieni sana, usko, merkitsee niin paljon, ja kuitenkin me otamme sen niin kevyesti. Kuulen niin monien ihmisten tullessaan sanovan, ja se on hämmästyttävää, he sanovat: “Oi, minulla on usko!” Enkä halua jättää huomioimatta heidän vaivannäköään, mutta tiedättekö, joskus olen huomannut niillä, jotka väittävät heillä olevan paljon uskoa, olevan vähemmän kuin niillä, jotka eivät sano mitään siitä. He ovat vain rakentaneet sen mielenliikutukselle, eivätkä todelliselle uskolle. On melkoinen ero mielenliikutuksella toivon kera ja sillä, että ollaan vaiti ja käytetään uskoa. Näettekö?

⁵⁷ Usko on jotakin. Se on todellisuus. Se on jotakin, johon te ette vain hyppää, ettekä umpimähkään osu siihen ja toivo sen olevan niin. Se on jotakin, mitä te tiedätte. Teillä on se. Se asia, jota te pyydätte, ei ole mitään inhimillistä tapaa koskaan selittää, kuinka te tulette saamaan sen, mutta kuitenkin te tiedätte sen olevan siellä. Teillä on se. Se on perusolemus.

⁵⁸ Jos voisin saada sen annetuksi niin, että te ymmärtäisitte selvästi, merkitsisi se niin paljon tämän iltaiselle kokoukselle. Jos tänä iltana, tässä parantamiskokouksessa...

⁵⁹ Tai me luotamme... sanon “parantaminen”, koska uskon, että Jumala tulee tekemään sen. Uskon, että Jumala tulee tekemään, mitä hän lupasi tehdä. Ja, jos en uskoisi niin, pelkäisin seistä täällä tämän kuulijakunnan edessä, tekemässä näitä lausuntoja, joita teen. Koska, jos minulla olisi vähäisintäkin pelkoa siitä, olisi minun parasta koskaan olla tulematta sisälle tuosta ovesta.

⁶⁰ Minun täytyy absoluuttisesti uskoa se. Ja teillä täytyy olla varmuus, jota mikään ei voi liikuttaa. Te, ei väliä, mitä tapahtuu, te yhä usotte sen. Vaikka se näyttäisi siltä kuin se olisi epäonnistunut, te yhä usotte sen. Ei väliä, mitä tapahtuu, te yhä usotte sen.

⁶¹ Kuten tuo pieni nainen, joka istuu täällä katsellen minua, tässä toisena iltana, rouva Way oli pitänyt huolta hänestä.

⁶² Hänen aviomiehensä nostettiin ylös kuolleista eräänä päivänä, kuoltuaan sydänkohtaukseen. Ja kävelin pois puhujanlavalta, ja koska, kun näin hänet, olivat hänen silmänsä kääntyneet ympäri ja hän oli kuollut, enkä tiennyt mitä tehdä. Ja menin sinne tarkistamaan hänen sydäntään, koettelemaan hänen pulssiaan. Ja näettekö, hän oli poissa, sitten minun täytyi olla hänen tykönänsä.

⁶³ Ja sitten eräänä iltana minulta kysyttiin: “Miksi et mennyt tuon naisen tykö?”

Hän kääntyi ympäri, tai rouva Way yritti viedä häntä ulos. Ja hän putosi lattialle ja hänen kasvonsa muuttuivat valkoisiksi ja hän oli melkein mennyt. Ja kysyttiin: “Miksi et mennyt sinne alas?” Koska minulla ei ollut mitään syytä mennä sinne. Näettekö?

⁶⁴ Usko ei ole jotakin, mitä joku muu yrittää saada teidät tekemään. Se on jotakin, mitä Jumala antaa teille tehtäväksi. Ymmärrätekö?

⁶⁵ Näin tuon naisen olevan vain... Hän oli hyvin sairas, mutta sen lääkkeen huumama, jonka lääkäri oli antanut hänelle, yrittääkseen tulla terveeksi. Näin hänet istumassa, nauraen ja iloiten, joten mitä hyötyä minun olisi ollut mennä sinne, sen jälkeen, kun se jo oli ohitse? Näettekö? Näettekö sitä? Ja joku sanoo: “Mutta herra Way olisi maannut siellä.” Mutta meidän täytyi mennä tekemään se. Mutta, kun tuo nainen oli siellä takana, tuli näky. Ja hän istuu täällä tänä iltana, hienossa kunnossa; nauraen eilen illalla. Kyllä.

⁶⁶ Näettekö, teidän on tiedettävä. Ettekä te voi tietää ennen kuin teillä on usko, ja usko tuottaa tietämisen. Usko on tuo “tietäminen”. Usko on se, mikä sanoo sen.

⁶⁷ No niin, kun me näemme tämän hellittämättömyyden. Kenen tahansa, joka yrittää saavuttaa jotakin, täytyy olla hellittämätön.

⁶⁸ Esimerkiksi, George Washingtonia kutsutaan tämän kansakunnan isäksi. Eräänä yönä hän rukoili koko yön, lumessa. Ja kun nuo todelliset, aidot, täysiveriset amerikkalaiset, jotka olivat ottaneet asemansa tällä maaperällä, kun se suuri talous, joka heille oli yhteistä oli vaakalaudalla, ja siellä oli noin seitsemänkymmentä prosenttia, tai enemmänkin, noista amerikkalaisista sotilaista, joilla ei ollut edes kenkiä jaloissaan. Heidän jalkansa olivat jässä ja käärityt riepuihin, mutta kuitenkin heillä oli johtaja, johon he uskoivat. Ja tuo johtaja uskoi Johtajaan, Jumalaan. Ja hän rukoili polvillaan lumessa, kunnes hänen vaatteensa olivat märät

¹⁷³ Filippus, kun hän seiso siellä ja näki Nasaretilaisen Jeesuksen kertovan Simonille, mikä hänen nimensä oli, ja mikä hänen isänsä nimi oli, oli hän hyvin itsepintainen. Hänellä oli eräs itsetietoinen ystävä, jolle hän halusi kertoa siitä, ja hän meni ja löysi Natanaelin.

¹⁷⁴ Kun Natanael seiso siellä seurakuntansa jäsenten, ylipapin ja Sanhedrinin edessä, heidän kaikkien seistessä ympärillä, katsoi Jeesus häntä ja sanoi: “Katso israelilainen, jossa ei ole mitään vilppiä.”

¹⁷⁵ “Oi, minun on parasta nyt olla hiljaa, olla varovainen, siellä seisoo piispa, siellä seisoo aluevalvoja, siellä seisoo pastori, siellä seisovat kaikki sukulaiseni. Minun on parasta pysyä hiljaa ja toimia vain niin kuin en tietäisi siitä mitään”? Näettekö? Ei, ei.

¹⁷⁶ Jotakin oli tapahtunut. Filippus oli kylvänyt hänelle siemenen. Hän sanoi: “Rabbi!”

¹⁷⁷ He seisoivat siellä, sanoen: “Tämä mies on Belsebul. Älkää kuunnelko sitä. Hän on ennustaja. Hän on perkele. Älkää kuunnelko Häntä.”

¹⁷⁸ Mutta nopeasti Filippus, tai Natanael, tunnisti Hänet Rabbiksi, Opettajaksi. Hän sanoi: “Rabbi, milloin koskaan olet nähnyt minut?”

¹⁷⁹ Hän sanoi: “Ennen kuin Filippus kutsui sinua, kun olit puun alla.”

¹⁸⁰ “Mitä minä nyt tulen tekemään? Tässä Kirjoitus sanoo, että se on Messiaan merkki.” Hän juoksi Hänen tykönsä, lankesi maahan ja sanoi: “Rabbi, Sinä olet Jumalan Poika! Sinä olet Israelin Kuningas. Minä en välitä, mitä muut heistä sanovat siitä. Sinä olet Jumalan Poika, Israelin Kuningas.”

¹⁸¹ Tuo pieni nainen kaivolla, kun hänelle oli kerrottu, mikä hänellä oli vikana. Nyt, tiedättehan, jos satutte tuntemaan itämaisia tapoja... ‘

¹⁸² Onko täällä lähetyssaarnaajia, jotka olisivat koskaan olleet idässä? No niin, te ymmärrätte, ettei tuon kaltaisella naisella ollut minkään kaltaisia valtuuksia puhua miehille missään. Niin se oli. Se on yhä sillä tavalla. Hän ei voi pulma miehille, ei missään tapauksessa ja erikoisesti koskien uskonnollisia väittelyjä ja keskusteluja.

¹⁸³ Mutta, oi miehet, olisitteko te voineet pitää häntä vaiti? Se oli aivan kuin kuiva palava talo kovassa tuulessa. Te ette olisi voineet pysäyttää häntä. Hän sanoi: “Tulkaa katsomaan erästä Miestä, Hän kertoi minulle

¹⁶⁶ No niin, se oli mitä tuo saarnaajayhdistys sanoi. Huomatkaa nyt, hän ei koskaan olisi voinut antaa sitä heille, tuon kaltaisissa olosuhteissa. Hän tiesi näkynsä olevan oikein. Hänellä oli usko, koska hänen näkynsä sanoi tarkalleen, mitä Sana sanoi, joten hän oli hellittämätön.

¹⁶⁷ Katsokaa nyt tuota kansallista arvovaltaa. Siellä seiso Ahab, sanoen: "Pankaa hänet sisimpään vankilaan ja ruokkikaa häntä murheen leivällä ja vedellä. Ja kun palaan rauhassa", hän sanoi, "tulen pitämään huolta tästä miehestä."

¹⁶⁸ Katsokaa hänen hellittämättömyyttään yhä. "Oi, suuri Ahab, ehkä olin väärässä. Oi, piispa, ehkä olin väärässä"? Ei, ei, ei hän. Hän oli ankkuroitunut. Hän näki näyn, ja hänen näkynsä oli Sanan mukainen. Hän sanoi: "Jos sinä ollenkaan palaat, olen minä väärä profeetta!" Aamen. Hän oli hellittämätön. Varmasti hän oli.

¹⁶⁹ Tuo sokea mies, josta hetki sitten puhuin, hän ei voinut väitellä teologiasta heidän kanssaan, hän ei tiennyt siitä mitään. He voivat sanoa: "Mutta, se-ja-se sanoi niin-ja-niin ja niin-ja-niin."

¹⁷⁰ Hän sanoi: "Minä en tiedä mitään teidän teologiastanne. Mutta tämän yhden asian minä tiedän: siinä missä, kerran olin sokea, minä nyt voin nähdä."

¹⁷¹ Hänen isällään ja äidillään ei koskaan ollut sen kaltaista uskoa. He sanoivat: "Oi, he erottavat meidät synagogasta." Ja he sanoivat: "Kysykää häneltä, hän on tarpeeksi vanha."

¹⁷² Veli, hänen kohdallaan ei mikään ollut vialla. Hän sanoi: "Se on outoa..." Hän sanoi: "Minä en ole mikään teologi. En voi väitellä Kirjoituksistanne, joista te puhutte. Te sanotte tietävänne Jumalan parantavan; mutta tästä Miehestä te ette tiedä, mistä Hän tulee. Se on nyt hyvin outo asia, että joku Mies voi tulla tänne ja avaa minun sokeat silmäni; ja te, uskonnolliset johtajat, ette tiedä, mistä Hän tulee." Veli, minun kirjoissani hän oli teologi. Hän -- hänellä oli perustelu, jota muut heistä eivät osanneet selvittää, siinä kaikki. "Kuinka te sanotte, ettei teillä ole mitään merkintää kirjoissanne Hänen tulemisestaan, teillä ei ole mitään muistiinmerkittyä tietoa Hänen koulutuksestaan, sitä mistä Hänen koulutuksensa tulee. Te ette tiedä, mistä Hän tulee, ja kuitenkin tämä Mies antoi minulle näköni." Melkoisen hyvä perustelu, eikö ollutkin? Kyllä vaan.

vyötäisiin asti. Ja siellä oli jätynyt Delaware-joki hänen ja noiden brittiläisten välillä, jotka olivat tehneet huvimatkan sen toiselle puolelle.

⁶⁹ Mutta jätynyt Delaware ei seissyt hänen tiellään, eikä myöskään palettuvien sotilaiden vastus, eikä heidän jättyneet jalkansa. Hän oli hellittämätön. Hän uskoi, että Jumala tulisi antamaan hänelle voiton ja hän... Delaware ei voinut pysyä hänen tiellään. Ja hän saavutti tarkoituksensa. Vaikkakin kolme musketin luotia meni suoraan hänen päällystakkinsa lävitse; mutta koskematta häneen. Hän oli hellittämätön. Hän oli kuullut Jumalalta. Ja hänellä oli usko, että se mitä Jumala oli hänelle sanonut, oli totta, eikä mikään voinut pysäyttää häntä.

⁷⁰ Jos jokaisella sairaalla henkilöllä täällä tänä iltana vain voisi olla sen kaltainen usko Jumalaan kuin George Washingtonilla oli; teidän Delawarenne, joka seisoo tiellänne tänä iltana, täytyisi sulaa pois, ja jollakin tavalla te ylittäisitte sen. Ei väliä, mikä teidän vastuksenne on, te yhä ylittäisitte sen. Te olisitte itsepintainen, niin itsepintainen, että tuo syöpä, kasvain, tai mikä tahansa se onkin, ei koskaan kykenisi pysymään siellä, koska te menisitte yli siihen Jumalan lupaukseen, jonka Hän on antanut teille.

⁷¹ Ihmiset voivat olla itsepintaisia vain sen jälkeen, kun he ovat -- ovat kuulleet Jumalalta. Usko perustuu vain Jumalan Sanalle, koska usko tulee Jumalan Sanan kuulemisesta.

⁷² Nooa siinä vastustuksessa, jossa hän saarnasi, omana aikanaan, valmisti arkin. Sen jälkeen, kun hän oli kuullut Jumalan sanovan hänelle, että Hän tulisi hävittämään maailman vedellä, että synty oli tullut niin suureksi, ettei Hän enää voinut sietää sitä. Hän tulisi pesemään maailman, vedellä. Eikä taivaissa ollut tippaakaan vettä, mutta kuitenkin Nooa pysyi lujana tuossa arvostelijoiden ajassa. Ei väliä, kuinka paljon ihmiset sanoivat hänelle: "Se ei voi tapahtua", tiesi Nooa, että se tulisi tapahtumaan, ja siksi hän pysyi lujana.

⁷³ Hän ei koskaan sanonut: "Hyvä on, olen laskenut arkin perustuksen ja uskon sen sitten riittävänkin, jos kerran tiede on jo todistanut, että olen väärässä."

⁷⁴ Sillä tavalla monet ihmiset tekevät tullessaan Kristukselle. He laskevat perustuksen, uskomalla Herraan Jeesukseen ja vastaanottamalla Hänet henkilökohtaisena Pelastajana ja ehkä mennessä kristilliselle kasteelle. Mutta, kun tulee kysymys menemisestä edelleen Pyhän

Hengen kasteeseen, niin joku selittää sen pois heiltä. Syynä on silloin se, että tuo siemen putosi tien oheen, tai se putosi kiviseen maaperään.

⁷⁵ Mutta mies tai nainen, jolla on usko, että Jumala, että Kristus, on sama eilen, tänään ja ainia, ja että Hänen Sanansa on aivan yhtä todellinen nyt, ja jokainen lupaus aivan yhtä totta kuin se koskaan on ollut, niin ei mikään saarnaaja, ei kukaan voi selittää sitä heiltä pois. He ovat hellittämättömiä. He kiipeävät kunnes saavuttavat sen, mitä ovat tarkoittaneet tehdä. Ei ole mitään tapaa selittää sitä pois heiltä. He uskovat sen.

⁷⁶ Mooses, hän teki saman asian, hän oli unohtanut tuon näyn ja kansan tunteet. Mutta, kun hän kohtasi Jumalan tuossa palavassa pensaassa ja oli nähnyt, että se oli Jumalan Sana! Näettekö, Mooses oli vain kasvanut hyvän opetuksen alaisena, äitinsä opettamana, ja hänelle oli opetettu Jumalan tie. Mutta, kun hän tuli sinne ylös ja kohtasi tämän Persoonan, josta hänen äitinsä oli hänelle opettanut! Näettekö mitä tarkoitan? [Seurakunta sanoo: "Aamen."]

⁷⁷ Monet ihmiset ottavat Raamatun ja ymmärtävät sen, älyllisesti täysin, mutta sitä se ei ole. Se ei ole se, mistä me puhumme. Ei väliä, kuinka hyvin te osaatte selittää Sen, teidän täytyy kohdata Sen Tekijä, henkilökohtaisesti. Silloin se on se, mikä tuo uskon, sillä Tekijä asuu teissä sen jälkeen, kun te olette syntyneet Hänestä.

⁷⁸ Mooses kohtasi Sen Tekijän: "MINÄ OLEN, Abrahamin Jumala, Iisakin ja Jaakobin Jumala. Minä muistan lupaukseni ja olen tullut lähettääkseni sinut." Aamen. "Minä lähetän sinut vapauttamaan heidät."

⁷⁹ Ja pankaa merkillä, kun hän teki ensimmäisen merkkinsä, se näytti kuin se olisi epäonnistunut, koska hänellä oli paljon jäljittelijöitä. Egyptiläiset voivat tehdä saman asian, jonka hän teki. Mutta katsokaahan, Mooses, sen jälkeen, kun hän oli kohdannut Jumalan palavassa pensaassa ja tiesi, että Hän oli Jumala, hänelle ei merkinnyt mitään kuinka monet jäljittelivät sitä, ja minkä kaltaiset luonteenpiirteet heillä oli, jotka tekivät sitä, Mooses tiesi, että hänen oli aito, ja että se tuli Jumalalta. "Hän vain seisoi hiljaa faaraon edessä, ja sitten hänen käärmeensä söi muut niistä.

⁸⁰ Sillä tavalla ihmiset tekevät tänään. He ehkä... Jos he eivät ole varmoja, jos he ovat jonkun mielenliikutuksen kiihottamia ja näkevät

suunemilainen nainen ja hänen sydämensä on vaivaantunut. Jumala on salannut sen minulta. En tiedä mitä hän haluaa."

¹⁵⁶ Hän kysyi: "Onko kaikki hyvin kanssasi? Aviomiehesi kanssa? Lapsesi kanssa?" Nainen sanoi: "Kaikki on hyvin."

¹⁵⁷ Tarkatkaa häntä, kun hän sanoi palvelijalleen, "Satuloi tämä muuli ja mene suoraan eteenpäin, äläkä pysähdy." Hellittämättömästi, vain jatkaen menoa.

¹⁵⁸ Joku sanoi: "Hei, pysähdyhän hetkeksi! Haluan puhua kanssasi, Lydyia."

¹⁵⁹ "Ei käy, minun on päästävä sinne, siinä kaikki. Katsohan, minun on mentävä sinne. Minun on otettava selvää tästä." Ja sitten, kun Elia sanoi: "Hyvä on, sanonpa mitä teen, lähetän sinulle voidellun nenäliinan. Lähetän sinulle tämän sauvan ja mene sinne ja laske se lapsen päälle."

¹⁶⁰ "Se on oikein hyvä asia, Jumalan profeetta. Mielestäni se on hienoa. Mutta niin kuin sinun sielusi elää, minä en ole jättävä sinua, aina tulen viipymään juuri tässä, kunnes saan tietää." Aamen. Hellittämätön. Varmasti, hän oli hellittämätön.

¹⁶¹ Elia ajatteli: "Päästäkseni hänestä eroon, voin aivan yhtä hyvin vyöttää kupeeni", ja tässä hän meni. Näettekö? He olivat hellittämättömiä, heidän uskollaan oli ote Sanasta.

¹⁶² Kuinka pieni Miika, tuo pieni koulunkäymätön metsien mies siellä, voi seistä noiden neljänsadan profeetan edessä ja puhua vastoin sitä, mitä he sanoivat. Miksi? Hän oli hellittämätön.

¹⁶³ He sanoivat: "Hei, kuulehan!" Tuo suuri pääpiispa nousi seisomaan näiden sarvien kanssa ja sanoi: "Herra Jumala puhui minulle." Oi! Tuo yhdistyksen johtaja sanoi: "Herra Jumala puhui minulle, ja nämä neljänsataa miestä tässä todistavat, että se on NÄIN SANOO HERRA." Ja tuo mies oli vilpiton.

¹⁶⁴ No niin, mutta Miika nousi ja hän sanoi: "Mutta minä näin Israelin hajotettuna, kuin lampaat ilman paimenta."

¹⁶⁵ Niin hän meni ja löi häntä kämmenellään suun päälle niin lujaa kuin voi ja sanoi: "Mitä tietä Jumalan Henki meni, kun se meni pois minusta, jos sinä tiedät kaiken tästä asiasta?"

Hän sanoi: "Tulet ymmärtämään, eräänä päivänä." Ja Ahab sanoi...

Jeesus yritti nuhdella häntä, hän sanoi... Mutta hän myönsi, että Hän, Sana oli oikeassa. “Mutta kuitenkin, Herra, koirat syövät muruja, ja kaikki, mitä pyydän, on vain murunen Sinulta. Vain yksi pienen pieni hitunen on kaikki mitä haluan, Herra. Vain Sinun kosketuksesi, se on kaikki, mitä haluan. Vain Sinun kosketuksesi, siinä kaikki.”

¹⁴⁹ Oi, jos meillä vain olisi se tänä iltana, “Herra, täällä minä istun, olen sairas. Mutta, jos jokin vain voisi sanoa minulle, että voin tulla terveeksi, niin se on kaikki mitä haluan tietää. Silloin se on, sillä selvä, menen kotiin ja uskon sen. Mikään ei tule seisomaan tielläni yhtään pidempään. Vain Sinun murusi, Herra, on kaikki mitä haluan.”

¹⁵⁰ Jeesus sanoi: “Oi nainen, suuri on sinun uskosi. Mene, sillä sen miksi olet ollut itsepintainen ja mitä olet uskonut, sen sinä tulet löytämään sillä tavalla.” Aamen.

¹⁵¹ Hän oli lopultakin voittanut. Hän lähestyi Jumalan lahjaa oikein. Hän oli pakana. Usko myöntää aina, että Sana on oikein. Nöyrästi ja kunnioittavasti, ei menemällä ulos ja räjähtämällä jostakin. Samoin on nytkin. Nopeasti nyt, ennen kuin kutsumme rukousjonon.

¹⁵² Martta, Herran Jeesuksen läsnäolossa, kun jokainen oli tehnyt hänestä pilaa, sanoen: “Kuulehan, tämä kaveri, joka parantaa sairaita, kun sinä tarvitsit Häntä... Kyllä, sinä otit elämisestäsi ja ruokit Häntä, ja sinulla on ollut Hänelle huone varattuna, kun Hän tulee kaupunkiin ja Hän on asunut luonasi. Hän oli Lasaruksen hyvä ystävä. Mutta, kun todellinen sairaus tuli, meni Hän pois luotanne.” Näettekö?

¹⁵³ Mutta kun Martta kuuli Hänen tulleen, oli hän hellittämätön. Hän lähti alas katua. Joku toinen sanoi: “Arvaan, että olet nyt menossa tapaamaan Häntä.” Hän vain sulki korvansa ja silmänsä ja vain jatkoi eteenpäin menoa. Hän oli hellittämätön.

¹⁵⁴ Kun Jeesus puhui hänelle, hän sanoi: “Herra, jos Sinä olisit ollut täällä, ei veljeni olisi tarvinnut kuolla. Mutta jopa nytkin, mitä tahansa Sinä pyydät Jumalalta, sen Jumala tulee antamaan Sinulle.” Hän oli hellittämätön. Pankaa merkillä, niin kuin tuo suunemilainen nainen Elian edessä, joka oli Jumalan edustaja maan päällä; Martta tiesi, että jos Jumala oli Eliassa, niin varmasti Hän oli Jeesuksessa.

¹⁵⁵ Tuo suunemilainen nainen, kun hän meni sinne ylös vuorelle, ja Elia tuli ulos luolastaan ja katsoi sinne ja sanoi: “Tässä tulee tuo

jonkun muun menevän laidan ylitse jossakin ja jatkavan edelleen, silloin he ajattelevat: “No niin, ehkä minun...”

⁸¹ 81. Mutta mies, joka todella kohtaa Jumalan ja tietää sen, hän tietää mitä on tapahtunut. Hän tietää, että se on Jumala. Varmasti. Kukaan ei voi selittää sitä pois häneltä.

⁸² Daavid, pieni punakka mies, hän ei ollut tarpeeksi suuri kantamaan kivääriä, tai mielummin miekkaa ja kilpeä, noina päivinä. Hän oli liian pieni. Hän sattui olemaan sellainen, jota me kutsumme alamittaiseksi. Eikä hänen isällään ollut mitään tehtävää hänelle. Hän... hänen veljensä olivat suuria, voimakkaita miehiä. Niinpä hän ajatteli, että hän hankkisi Daavidille työn ehkä lammaspaimenena. Ja tuo pikkumies pysytteli siellä ulkona ja hän kohtasi Jumalan. Ja hänelle oli annettu yksityiskohtaiset ohjeet kuinka pitää huolta noista lampaista.

⁸³ Ja Daavid oli profeetta ja Herran Sana tuli hänelle lauluissa. Ja Jeesus sanoi: “Ettekö ole kuulleet sanottavan Psalmeissa?” Kuinka asioita ennustettiin Hänestä, tiedättehän. Daavid oli profeettallisten laulujen kirjoittaja. Ja siellä ollessaan, katsellessaan ylös ja kuullessaan tuulen kulkevan vuorilla ja setripuiden lävitse, hän kirjoitti “varjoisista, vihreistä laitumista ja tyynistä vesistä”, ja niin edelleen, innoitettuna. Ja kirjoittaessaan sitä yöllä, tarkatessaan tähtiä ja kuuta ja luonnon toimintaa, vieraili Jumala hänen luonaan. Ja hän tiesi, että oli Jumala.

⁸⁴ Eräänä päivänä, karhu tuli ja otti yhden hänen lampaistaan. Ja tuo lammas merkitsi hänelle hyvin paljon, koska hän oli oppinut rakastamaan sitä. Ja hän -- hän rakasti sitä. Ja niinpä, kun karhu tuli ja otti yhden, alkoi Daavidin sydäntä polttaa, kun hän kuuli tuon pienen lampaan huudon. Ja Jumala oli lähettänyt hänet vartioimaan noita lampaita. Niinpä, kun tuo karhu otti pienen karitsan, alkoi se huutaa; ja äkkiä Daavid muisti, että se Jumala, joka oli tehnyt vuoret, oli hänen Jumalansa. Niinpä hän pani kiven linkoonsa ja lähti tämän suuren harmaakarhun perään, ja se iski tuota harmaakarhua ja löi sen maahan. Sitten takaisin tullessaan hän oli onnellinen, koska oli saavuttanut voiton.

⁸⁵ Ja sitten tuli suurempi koettelemus, leijona, joka on paljon paljon karhua rajumpi. Se on suurempaa riistaa. Ja, jos minulla olisi aikaa, selvittäisin teille noita eläimiä, ja näyttäisin teille siinä erään suuren vertauskuvan. Ja leijona tuli ja nappasi yhden ja juoksi pois. Niinpä, jos

Jumala voi antaa hänelle voiton karhusta, niin varmasti Hän voisi antaa hänelle voiton tästä leijonastakin.

⁸⁶ Oi, jos Jumala, joka voi antaa minulle voiton itsestäni, aamen, varmasti Hän voi antaa minulle voiton tästä taudista, joka yrittää viedä minut Häneltä. Aamen. Se Jumala, joka voi pelastaa minut ja tehdä minusta jotakin, mitä en ole; kun en ole kristitty, Hän voi tehdä minusta kristityn, uskomalla Hänen Sanansa.

⁸⁷ Sitten me näemme hänen tappaneen tuon karhun. Ja lopulta tuli suuri ratkaisun hetki, kun siellä tuli valtavan suuri harmaakarhu, suurempi kuin kukaan heistä, hän oli jättiläiskokoinen mies. Ja Daavid tiesi, että Jumalan kanssa, hän olisi enemmänkin kuin vastus hänelle, ei väliä, kuinka suuri vastustaja oli. Jumalan kanssa hän oli enemmän kuin tasavertainen. Vaikkakin pienikokoisin mies ja kaikkein varustamattomin mies; ei mikään taistelija, vain nuorukainen; ja ilman asepukeutua, ei edes kilpeä paljaan ruumiinsa suojana, vain pieni lampaannahka kiedottuna ympärilleen. Eikä hänellä ollut keihästä tai miekkaa, hänellä oli pieni linko; tiedättehän, kaksi narua, joiden päässä on nahanpalanen. Ja hän halusi taistella tuon miehen kanssa, koska hän yritti mennä Jumalan lampaiden perään. Ja, jos Jumala voi vapauttaa lampaan, niin kuinka paljon enemmän hänen perheensä, hänen kansansa!

⁸⁸ Chicago, se on syy miksi olemme täällä, te olette enemmän kuin lampaita. Te olette Jumalan ihmisiä. Eikä meillä ole mitään intellektuelleja tai suurta kirkkokuntaa takanamme. Mutta me tiedämme sairauden ottaneen teidät saaliikseen, ja te olette maailman huolten lujassa otteessa, ja me tulemme Herran Jeesuksen Nimessä. Vaikka lääkäri hylkääkin teidät; me emme välitä, mitä hän on tehnyt; me olemme tulleet viedäksemme teidät takaisin terveyteen, Jeesuksen Kristuksen Nimessä, pienen lingon, Hänen Sanansa kanssa.. Kaksi pientä narua, Uusi ja Vanha Testamentti, pitäen Jeesusta välillään, ja me tulemme viedäksemme teidät takaisin sinne, minne te kuulutte, jos te vain annatte meidän tehdä sen.

⁸⁹ Huomatkaa myös pieni Simson, niin kuin puhuin siitä eilen illalla, hän oli hyvin hellittämätön, niin kauan kuin hän voi tuntea nuo seitsemän palmikkoa riippumassa selässään. Filistealaiset eivät merkinneet hänelle mitään, ei väliä, vaikkei hänellä olisi ollut mitään muuta kuin muulin leukaluu kädessään, tai mitä tahansa hänellä vain oli.

¹⁴³ Niinpä, jopa Jeesus Kristus, Hän, jonka tykö hän tuli, kutsui häntä siksi ja nuhteli häntä. Ja katsokaa Hänen opetuslapsiaan, noita miehiä, jotka olivat Hänen kanssaan Hänen kampanjoissaan, he sanoivat: “Oh, antaa vetää! Painu pois täältä. Sinä vaivaat meitä. Älä vaivaa Mestariamme.”

¹⁴⁴ Se ei pysäyttänyt häntä. Ei. Mikään ei tulisi pysäyttämään häntä, koska hänellä on usko. Se tapahtuisi joka tapauksessa. Nainen myönsi Hänen olevan oikeassa. “Minä en ole mitään muuta kuin koira. Minä en ole ansainnut mitään. Mutta Herra, salli minun muistuttaa Sinua jostakin. Minä en ole leivän perässä; minä haluan vain muutamia muruja.”

¹⁴⁵ Vaikeutena on nyt se, ettei meillä ole ihmisiä, jotka nöyryyttäisivät itsensä saadakseen joitakin muruja. “Minä en päässyt rukousjonoon.” Se ei merkitse mitään. Minä vain tulen nähdäkseni, onko Hän sama eilen, tänään ja ainiaan. Minä olen murujen perässä.

¹⁴⁶ Oi, kuinka erilainen hän olikaan verrattuna nykyiseen. Muistakaa, hän ei ollut koskaan nähnyt ihmettä. Hän oli kreikkalainen. Hän ei ollut vielä koskaan nähnyt ihmettä, mutta kuitenkin hän oli itsepintainen, koska jokin hänen sisimmässään sanoi hänelle, että hän tulisi näkemään sellaisen.

¹⁴⁷ Hän oli kuin Raahab, tuo portto. Portto Raahab, hän ei sanonut: “Tuokaa te vakoojat nyt Joosua tänne, ja antakaa minun nähdä minkälaisia vaatteita hän käyttää ja minkälainen käytös hänellä on. Ja antakaa minun nähdä onko hän komea mies vai ei, tai kuinka hän kampaa hiuksensa, onko hän hyvin hoidetun näköinen mies”, ja kaikkea sellaista. Muistakaa, se oli vähän hänen työnsä linjalta, tiedättehän, hän etsi komeita miehiä, hän oli katuportto. Ja niinpä hän sanoi: “Olen kuullut, että Jumala on teidän kanssanne ja pyydän laupeutta.” Oi! Siinä se on teille, Usko tulee kuulemalla. “Kuulin kuinka te voititte Agagin ja mitä te teitte siellä. Ja olen kuullut, mitä Jumala teki puolestanne Punaisella Merellä, ja minä uskon sen. Ja minä tiedän, että te olette Hänen palvelijansa. Minä vain pyydän laupeutta.” Aamen. Hän sai laupeuden.

¹⁴⁸ Myös tämä nainen, hänelle suotiin laupeus. Hän sanoi: “Totta, Herra, mutta koirat syövät niitä muruja, joita on isännän pöydän alla.” “Tämän sanomisen tähden...” Se sen teki. Lopulta, ollen itsepintainen, hellittämätön, antamatta minkään seistä tiellään, jopa senkin edessä, kun

vain Israelin huoneen kadonneitten lammasten tykö.” Se ei pysäyttänyt häntä. Hän pysyi yhä lujana. Ja Hän sanoi: “Sen lisäksi, ei ole soveliasta Minun ottaa lasten leipää ja antaa sitä teille koirille.” Yhä hän oli hellittämätön.

¹³⁸ Oi, minä pidän siitä. Yhä hän pysyi lujana. Aamen. Minä pidän siitä. Pitäkää kiinni siitä! Hän oli peräänantamaton. Hän ei ollut mikään kasvihuonekasvi, jota täytyy hemmotella. Ei koskaan. Hän ei ollut mikään risteytys, niin kuin suuri osa tämän päivän sadosta on. Häntä ei täytynyt kerjätä, sanoen: “Kuulehan nyt, sisar, minä haluan rohkaista sinua menemään eteenpäin, koska...” Ei koskaan, siellä ei ollut ketään rohkaisemassa häntä, vaan itse Jeesuskin yritti lannistaa häntä. Huh! Kunnia! Nyt tunnen todella olevani kuin joku pyhä kieriskelijä. Jopa Kristus itse, seistessään siellä, yritti lannistaa häntä, mutta hän pysyi lujana. Aamen. Hän oli hellittämätön! Hän oli saapunut jonnekin. Hän tiesi sen.

¹³⁹ Mitä, jos Hän kutsuisi teitä koiraksi ja teidän rotuisianne koiralaumaksi? Te chicagolaisten joukko, te metodistien, presbyteerien joukko, Minua ei edes lähetetty teidän tyköne. Te ette kuitenkaan ole mitään muuta kuin joukko tekopyhiä.” Huh! Oi voi! Te nostaisitte nenänne pystyyn ja kääntyisitte ja menisitte ulos tuosta ovesta. Näettekö? Miksi? Teillä ei ole koskaan ollut uskoa, alusta alkaenkaan. Te olette risteytetty kasvihuonekasvi, jota täytyy ruiskutella koko ajan.

¹⁴⁰ Mutta ei tämä nainen! Ei. Jotakin oli tapahtunut, usko oli ankkuroidunut. Häntä ei tulaisi voittamaan. Aamen. Siinä se on teille. Ei väliä, mitä muut olivat tehneet, mitä muut olivat sanoneet; hän ei tulisi olemaan voitettu. Ei koskaan. Ei edes Jeesus itse voinut lannistaa häntä. Aamen.

¹⁴¹ “Mutta Minua ei ole lähetetty sinun rotuisillesi. Mene tiehesi, antaa vetää. Minua ei ole lähetetty sinun kansallesi. Ettekä te edes ole kuin joukko koiria. Ei todellakaan ole oikein Minun ottaa lasten leipää ja antaa sitä teille koirille, kujarakeille, katurotille, ja niin edelleen. Ei ole soveliasta Minun tehdä sitä.” Mitä tapahtui? Hän myönsi, että Hän oli oikeassa. Aamen. Oi!

¹⁴² Usko tulee aina myöntämään, että Sana on oikein. Sanoo teidän pastorinne niin tai ei, sanoo kuka tahansa muu, ettei se ole niin, teidän uskonne sanoo: “Se on oikein.” Kunnia! Teidän uskonne sanoo, että se on oikein.

Gazan portit eivät merkinneet hänelle mitään. Niin kauan kuin hän voi tuntea nuo seitsemän palmikkoa siellä, se oli liitto.

⁹⁰ Ja niin kauan kuin kristitty voi tuntea tuon liiton, “kaikki asiat ovat mahdollisia hänelle, joka uskoo”, kun te voitte tuntea tuon liitonuskon itsessänne, että te olette Jumalan lapsi ja joka ainoan Hänen lupaamansa siunauksen perillinen. Te ette välitä, mitä tulee, te olette enemmän kuin vastus sille, niin kauan kuin voitte tuntea, ja tietää, että te uskotte sen. Seuraatteko mukana? [Seurakunta sanoo: “Aamen.”] Niin kauan kuin te voitte... Kun Simson tunsu sen, hänellä oli kaikki kunnossa. Ja niin kauan kuin sydämessänne, kun ette ole kiihottunut, kun ette ole mielenliikutuksen vallassa, vaan sydämessänne te tiedätte, että tulette saamaan sen! Te tiedätte tunnustaneenne, syntyne. Te tiedätte siirtyneenne kuolemasta Elämään, te tiedätte olevanne Jumalan lapsi ja näiden asioiden perillinen, silloin ei mikään tule estämään teitä saamasta sitä.

Silloin te olette hellittämätön.

⁹¹ Johannes Kastaja oli niin hellittämätön, että hän jopa antoi tämän lausunnon. Neljäentuhatta vuotta he olivat odottaneet Messiasta, mutta Johannes tiesi, että hän tulisi esittelemään Hänet. Hän tiesi, että hänellä oli... Jeesus sanoi, että hän oli enemmän kuin profeetta. Hän oli profeetta, mutta hän oli enemmän kuin profeetta, koska hän oli liiton sanansaattaja. Ja hän oli niin varma siitä, että hän tulisi näkemään tuon Valon, tuon Kyyhkysen. Hän tulisi näkemään tuon Hengen. Hän oli niin täysin varma siitä, että hän sanoi: “Siellä seisoo eräs keskuudessanne juuri nyt, jota te ette tunne. Minä en ole arvollinen riisumaan Hänen kenkiään; mutta Hän tulee olemaan Se, joka kastaa Pyhällä Hengellä ja Tulella.” Jumala oli...

⁹² Hän oli profeetta ja enemmän kuin profeetta ja hän tiesi tehtävänsä. Hän tiesi, että Jumala oli antanut hänelle tehtävän, eikä hänen sydämessään ollut mitään pelkoa. Vaikka oli odotettu neljäentuhatta vuotta, niin tuon ulvovan arvostelijain joukon keskellä, joka teki hänestä pilaa ja sanoi, että hän oli villi mies, joka yritti hukuttaa ihmisiä, se ei tippaakaan pysäyttänyt häntä.

⁹³ Joku on voinut sanoa: “Johannes, etkö pelkää ettei se tapahdukaan?”

⁹⁴ Kuinka se olisi voinut pettää, kun Jumala oli sanonut niin? Jumala sanoi hänelle: “Kenen päälle sinä näet Hengen laskeutuvan ja jäävän, Hän on Se, joka tulee kastamaan Pyhällä Hengellä.”

⁹⁵ Johannes tiesi sen. Hän ei pelännyt epäonnistumista. Se oli hänen tehtävänsä, hänelle annettu tehtävä, joten hän voi olla hyvin hellittämätön, hyvin itsepintainen. Millään ei ollut väliä, mikään ei tulisi vaivaamaan häntä. Vaivanpaikassa ei ollut tarpeeksi perkeleitä, jotka olisivat voineet ottaa hänet. Halleluja! Hänelle oli annettu tehtäväksi tehdä jotakin. Ja taivaat ja maa tulevat katoamaan pois, mutta Sana ei tule koskaan pettämään. Hän sanoi: “Minä tulen näkemään Hänet!” Usko oli nyt ankkuroitunut.

⁹⁶ Hän oli kuullut niin kuin Mooses, erämaassa, missä profeetat muovataan. Hän oli kuullut Jumalan sanovan hänelle: “Sinä olet huutavan ääni erämaassa. Voin osoittaa sinulle Kirjoituksen ja näyttää sinulle tehtäväsi. Sinä olet se, josta Jesaja sanoi seitsemänsataa kaksitoista vuotta sitten: ‘Tulee olemaan huutavan ääni erämaassa.’” He kysyivät häneltä: “Oletko sinä Messias?”

⁹⁷ Hän sanoi: “En. Mutta minä olen erämaassa huutavan ääni, ‘Valmistakaa Herran tie, tehkää Hänen polkunsa suoriksi!’” Ja hän tiesi, että hän tulisi tekemään sen, koska Jumala oli sanonut niin. Hänellä oli usko, ja silloin hän oli itsepintainen.

⁹⁸ Nuo rabbit ja niin edelleen, tulivat ja sanoivat: “Tarkoitatko ajan tulevan, jolloin päivittäinen uhri tullaan ottamaan pois? Että joku mies tulee ottamaan sen paikan, ja niin edelleen?”

⁹⁹ Hän sanoi: “Tulee Eräs, joka tulee ottamaan sen paikan, ja Hän tulee ottamaan pois päivittäisen uhrin. Hän tulee olemaan tuo Karitsa.” Ja kääntyessään katsomaan, hän sanoi: “Katso, siellä Hän on, siellä on Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin”, aivan kesken saarnaansa, koska Jumala lupasi Hänet.

¹⁰⁰ Ei väliä mitä he sanovat: “No, he tulevat heittämään sinut vankilaan. Saarnaajayhdistys tulee potkaisemaan sinut ulos. Sinulla ei tule olemaan mitään yhteyttä kanssamme. Ei tule olemaan mitään yhteistyötä.”

¹⁰¹ Johannekselle sillä ei ollut mitään merkitystä. Hän oli hellittämätön. Hänellä oli sanoma, ja jonkun täytyy kuulla se. Ja tuosta koko ryhmästä, en usko hänen saaneen kuin noin kaksitoista, mutta kuitenkin hän sai joitakin.

¹⁰² Kun hän sai Jumalan voiman ylleen, silloin Herra alkoi liikkua hänen yllään. Herran Jeesuksen voima on sama eilen, tänään ja ainiaan.

¹³¹ Te sanotte: “Veli Branham, minä tulen menemään, ajattelen...” Teillä ei ole mitään ajateltavaa. Antakaa sen mielen, joka oli Kristuksessa, olla teissä, niin silloin tulette tunnistamaan Sanan. Näettekö? Pankaa merkeille.

¹³² Kun nuo ihmiset olivat istuneet ja odottaneet ja, kun Herra oli liikkunut ja tehnyt jotakin, niin oi, he vain nousivat ylös ja kävelivät pois.

¹³³ Mutta tiedätkö, tänään näyttää siltä kuin he olisivat nähneet niin paljon sitä. Ja nyt Herran tullessa ja näyttäessä itsensä keskuudessamme, me sanomme: “Siunattu olkoon Herra. Hän totisesti voi tehdä sen. Veli Branham, ensi viikolla menen Oral Robertsin tykö ja pyydän häntä rukoilemaan puolestani, ja *sen-ja-sen* tykö, Jos tämä ei onnistu tänä iltana, menen...” Se on suunnilleen tuo asenne, näettehän. Ihmiset eivät ole hellittämättömiä.

¹³⁴ Jos Pyhä Henki, jos Jeesus Kristus todistaa, että Hän on täällä keskuudessamme, niin silloin tunkeutukaa lävitse kunnes pääsette Hänen tykönsä. Niin kuin tuo pieni nainen, jolla oli verenvuoto, hänen tiellään oli kaiken kaltaisia vastuksia, mutta hän vain tunkeutui suoraan lävitse, kunnes sai kosketettua Häntä. Jos tämä seurakunta tänä iltana tekisi tuon saman asian ja tunkeutuisi jokaisen epäuskon kuoren lävitse ja lukitsisi miekkansa perkeleen ja hänen epäuskonsa kanssa, ja te tunkeutuisitte lävitse tietäen olevanne Jumalan lapsi, ja näiden asioiden perillinen, ja että Jeesus Kristus on läsnä osoittaakseen teille, että Hän on kanssanne, pitääkseen Sanansa. Pysykää järkähtämättöminä, alkää antako minkään seistä tiellänne.

¹³⁵ Minä vain ihmettelen. Jos usko todella ankkuroituu, niin voisiko mikään seistä teidän tiellänne? Te ette käsitä sitä. Jos teillä todella on se, olisi se, sillä selvä. Siinä kaikki. Näettekö?

¹³⁶ Tämä nainen tässä, pieni kreikkalainen ystävämme, josta luimme tekstimme, kun hän saapui Jeesuksen tykö, kuten Jeesuksen tullessa tänne tänä iltana; me tulemme tänne, ja Hän tulee tänne ja todistaa, että Hän on täällä joukossamme. No niin, tämä nainen ajatteli, että se olisi sillä selvä. Se ei ole, sillä selvä. Ei. Silloin te vain alatte taistella. Silloin te alatte todellisen taistelunne. Kun hän saapui Jeesuksen luo, silloin Jeesus sanoi, ettei Häntä oltu lähetetty hänen rotuisilleen. Oi, oi!

¹³⁷ Ja toinen asia, Hän kääntyi ympäri ja sanoi, etteivät hänen rotunsa ihmiset olleet mitään muuta kuin koiria. “Minua ei ole lähetetty kuin

tapahtumaan. Hän uskoi sen. Hän oli kuullut Hänestä. Hän tiesi, mitä tulisi tapahtumaan, jos hän koskaan voisi päästä sinne.

¹²⁴ Me olemme nyt voineet mennessämme kohdata pastorin kadunkulmassa, ja hän sanoi: “Sinut tullaan panemaan pois seurakunnastasi, jos menet.” Katsokaa niitä esteitä, joita tuolla naisparalla oli. Ja muistakaa nyt, että hän oli kreikkalainen, eikä helluntailainen. Ja tässä hän on menossa ja he sanovat: “Sinut tullaan erottamaan kirkostasi.” Ja yhä hän oli itsepintainen.

¹²⁵ Hän oli hellittämätön. Ei merkinnyt mitään, menettikö hän aviomiehensä, menettikö hän ystävänsä, oliko hän kaupungin naurun kohteena, tai mitä sitten tapahtuikin, tai vaikka hänet erotettaisiin seurakunnastaan, tai mitä muuta vielä. Usko oli saanut otteen! Hän oli hellittämätön. Siitä minä pidän.

¹²⁶ Nyt monet ihmiset ajattelevat, että kaikki mitä heillä täytyy olla, on, että kunhan he vain tulevat Jeesukselle ja tulevat sinne, missä Hän on kokouksessa, että se on kaikki mitä on tarpeen.

¹²⁷ Kun ensin aloitin kentällä, oli tapana, että seurakunnat istuivat ja odottivat, ja melkein itkivät, kunnes Herra tuli näyttämölle, ja sitten, oi!

¹²⁸ Täällä Illinoisissa, eräässä pienessä paikassa nimeltä... Oh, olen nyt unohtanut, missä se oli; eräissä kokouksissani täällä, vuosia sitten, Chicago Tribune-lehdessä oli artikkeli siitä, kuinka kaksikymmentä seitsemän ambulanssia oli parkkeerattuna erään pienen hotellin ympärille. Ja eräänä iltana kävellessäni puhujanlavalle ja laskettuani noin kolmenkymmenen minuutin perustuksen, pyysin ja annoin ihmisille haasteen uskoa se. Ja rukouksen kanssa, puhujanlavalta, sen jälkeen, kun Herra oli paljastanut itsensä, että Hän oli, ei siellä ollut yhtään henkilöä pyörätuolissa tai telttavuoteella, ei kuuroa, ei mykkää, ei sokeaa, missään. Jokainen heistä oli hetkessä parantunut.

¹²⁹ Durbanissa, Etelä-Afrikassa, me näimme kahdenkymmenenviidentuhannen alkuasukkaan parantuvan yhdellä kerralla ja seitsemän kuorma-autolastillista kainalosauvoja, keppejä, paareja tuli alas katua, noiden ihmisten kävellessä niiden jäljessä, laulaen ”Usko se vaan.”

¹³⁰ Usko! Menkää pois omista ajatuksistanne. Ajatelkaa Hänen ajatuksiaan. Näettekö? Ajatelkaa, mitä Hän ajattelee.

Kun me voimme nähdä Herran antaman tehtävän, silloin voitte olla hellittämätön.

¹⁰³ Oi, tämä pieni kreikkalainen nainen, hän oli kuullut Hänestä. Hän ei ollut koskaan nähnyt Häntä, vaan oli vain kuullut Hänestä. Hän oli kuullut Hänen maineestaan.

¹⁰⁴ No niin, me kuulemme tuon saman asian. Me kuulemme Hänen maineestaan. Me luemme Hänen maineestaan. Me näemme Hänen maineensa. Ja “usko tulee kuulemalla”. Tavalla tai toisella, usko löytää alkulähteen, jota toiset eivät näe. Kun teidät on ennalta määrätty johonkin tiettyyn asiaan, te voitte katsoa suoraan siihen, koska teidän uskonne ilmoittaa sen, eivätkä toiset tiedä siitä mitään. Usko löytää sen alkulähteen, jota te ette voi nähdä.

¹⁰⁵ Koska, toiset katsovat siihen tarkkailun kannalta ja niin edelleen. Ja he katsovat siihen olettaen. Ja tuo sana olettaa on “vaarantaa ilman valtuutta”.

¹⁰⁶ Eikä Mooses koskaan mennyt Egyptiin olettaen, että Jumala olisi hänen kanssaan; hän meni Egyptiin tietäen, että Jumala oli hänen kanssaan. Näettekö? Te ette vastaanota parantumistanne, ajatellen, että Jumala tulee tekemään sen. Te vastaanotatte parantumisenne, koska Jumala on jo tehnyt sen. Hän lupasi sen ja teidän uskonne sanoo, että se on niin, eikä mikään muu voi pyyhkäistä sitä pois.

¹⁰⁷ Nyt, Hänen Sanansa on miekka, sanoo Raamattu. Hebrealaiskirje 4:12 sanotaan: “Jumalan Sana on terävämpi kuin kaksiteräinen miekka, se erottaa ne ajatukset, jotka ovat sydämessä.” Se on se mitä Sana tekee.

¹⁰⁸ Nyt ainoa asia, mikä voi käsitellä miekkaa, on käsi. Ja ainoa asia, joka voi käsitellä Jumalan Sanaa, on usko. Jos Sana on Miekka, silloin usko pitää sitä otteessaan, tarttuu siihen. Ja se on niin kuin kaksintaistelussa, kun miekanterät tulevat yhteen. Se olette te, ja perkele yrittää saada teitä epäilemään. Nyt se Miekka, joka teillä on, voi olla vaikka kuinka hyvä, se on miljoonia kertoja parempi kuin hänen. Ja sanon teille, ettei hänen miekkansa ole edes miekka, vaan se on keppi. Mutta teidän on miekka. Mutta, jos se käsi, joka pitää tuota miekkaa, on heikko, voidaan se voittaa kepillä. Mutta ei ole väliä kuinka pieni tämä käsi on, jos se pitää Jumalan Sanaa, uskon kanssa, ei mikään tule voittamaan sitä. Se voi lyödä kaiken maahan.

¹⁰⁹ Katsokaahan, hän pitää omaansa oikeassa kädessään ja te omaanne oikeassa kädessänne; ja silloin te lukitsette miekkanne perkeleen kanssa, “onko se niin, vai eikö se ole niin?” Nyt hän on painamassa päällemme, sanoen: “Se on väärin, se on väärin! Sinun ei tule uskoa Sitä.”

¹¹⁰ Mutta, jos te uskotte Sen! Näettekö, nämä miekat ovat lukitut yhteen, aina kädensijoja myöden. Nyt, jos minä voin työntää hänen kätensä taaksepäin miekallani sillä tavalla, niin missä asemassa minä olen? Voin ohjata sen suoraan hänen sydämeensä, koska olen oikealla puolella, hänen vasemmallaan.

¹¹¹ Nyt, jos te olette vain jokin pieni sairaalloyinen kirkkokunnallinen, on teidän parasta pysyä poissa siitä; te vain kuljette ympäri puhuen siitä ja sanotte, ettei se voi tapahtua, koska te ette tiedä mitään siitä. Mutta mies, joka on käsitellyt sitä ja nähnyt Sen voittavan tuon vihollisen, hän tietää, mitä se tulee tekemään.

¹¹² Tämä pieni naisraukka, hän ei ollut koskaan nähnyt Häntä, mutta oli kuullut Hänestä. Hänellä oli monia esteitä, mutta hänen uskollaan ei ollut mitään esteitä. Uskolla ei ole minkäänlaista estettä.

¹¹³ Teillä voi olla paljon esteitä. Teillä voi olla jonkun lääkärin sana, tieteellisen miehen sana, joka on tutkinut teidät. Voi olla, että tuo mies on sanonut teille: “Te tullette kuolemaan.” Se on kaikki, mitä hän tietää. Hän on kertonut teille tutkimustensa tulokset. Hänen tieteellinen tutkimuksensa osoittaa, että teidän täytyy kuolla. Koko teidän elimistönne on tehty sillä tavalla, että kuolema on iskenyt sitä, eikä mikään voi estää sen menemästä eteenpäin. Te kuollette. No niin, se on niin paljon, kuin hän tietää. Millään tieteellä ei ole mitään lääkettä siihen.

¹¹⁴ Mutta te olette löytäneet jotakin. Te nostatte ylös tämän miekan. Näettekö? Nyt tietenkin, teillä on esteenne, teillä on jotakin, jonka kanssa te joudutte kaksintaisteluun: se on perkele, tuo tauti, tuo vaiva. Mutta, kun te lyötte tuota perkelettä siellä karkaistulla miekalla ja sanotte: “Se on NÄIN SANOO HERRA! Hän paljasti sen minulle ja minä olen parantunut!” Oi! Teidän uskollanne ei ole mitään esteitä.

¹¹⁵ Tiedätkö, ottakaamme joitakin tämän naisen esteistä ja katsokaamme niitä muutaman minuutin ajan, ennen kuin kutsumme rukousjonon. He ovat ensimmäiseksi voineet sanoa hänelle: “Sinä olet kreikkalainen; Hän on juutalainen.” No niin, toisin sanoen, he saattoivat

sanoa: “Tiedätkö, sinun kirkkokuntasi ei kannata näitä kokouksia. Sinun kirkkosi ei tee sitä.” Mutta tiedätkö, se ei estänyt häntä. Usko oli jo koskettanut häntä. Hän oli kuullut jonkun muun parantuneen. Ja hänellä oli tarve, ja jokin sanoi hänelle, että se voitiin tehdä.

¹¹⁶ Nyt te näette, että Jumalan teot ovat Jumalan ennalta määräämät. Uskotteko te sen? [Seurakunta sanoo: “Aamen.”]

¹¹⁷ Kun Jeesus kerran kohtasi erään sokean miehen, sanoivat he Hänelle: “Kuka teki syntiä, hänkö vai hänen äitinsä”, tai niin edelleen, ”vai hänen isänsä.”

¹¹⁸ Hän sanoi: “Ei kumpikaan, vaan, että Jumalan teot voisivat tulla julki.”

¹¹⁹ Näettekö, nämä ovat Jumalan tekoja. Ja, kun te tunnette jonkin painavan teitä, pitäkää kiinni siitä. Se on Jumala, puhumassa teille.

¹²⁰ No niin, hän oli hellittämätön, vaikka he sanoivatkin hänelle: “Sinä et kuulu Hänen kansaansa, ja sinun kirkkosi ei ole yhteistyössä tässä kokouksessa.” Hän oli hellittämätön joka tapauksessa. Hän menisi kaikesta huolimatta.

¹²¹ Hän on voinut kadulla kohdata ryhmän pappeja, jotka sanoivat hänelle: “Odotahan hetkinen. Ihmeiden päivät ovat ohitse. Se on vain suurta hokkus-pokkusta. Se on vain jonkun miehen joukko, joku niin kutsuttu profeetta tekee siellä kaikenlaisia asioita. Tiedätkö, se on vain hölynpölyä. Mitään sen kaltaista ei ole tänä päivänä.” Mutta yhä hän oli hellittämätön. Hän yhä uskoi, että se tulisi tapahtumaan. No niin, silloin teillä on se. Silloin jotakin tapahtuu.

¹²² Hän on voinut jatkaa matkaansa ja kohdata aviomiehensä seuraavassa kadunkulmassa. Ja hänen aviomiehensä on voinut sanoa: “Jos menet sinne ja seurustelet tuon kaltaisen joukon kanssa, minä tulen jättämään sinut.” No niin, hän voi lähteä, jos haluaa, mutta tämä nainen on yhä itsepintainen. Hän on hellittämätön. Hänellä on tarve, ja usko on jo ankuroitunut. Hän tietää, että se tulee tapahtumaan.

¹²³ Sitten edelleen seuraavaan kadunkulmaan, missä hän tapaa joukon ihmisiä, jotka sanovat: “Tiedätkö mitä? Sinä tulet olemaan kaupungin naurunaiheena, jos menet sinne pyytämään laupeutta tyttärellesi. Ja tulet näkemään ettei se ole mitään sen enempää kuin jotkut toiset, jotka ovat pyytäneet eivätkä saaneet sitä.” Ei merkinnyt mitään, mitä toiset tekivät ja oliko toisia naurettu, hän oli yhä itsepintainen. Hän tiesi, mitä tulisi